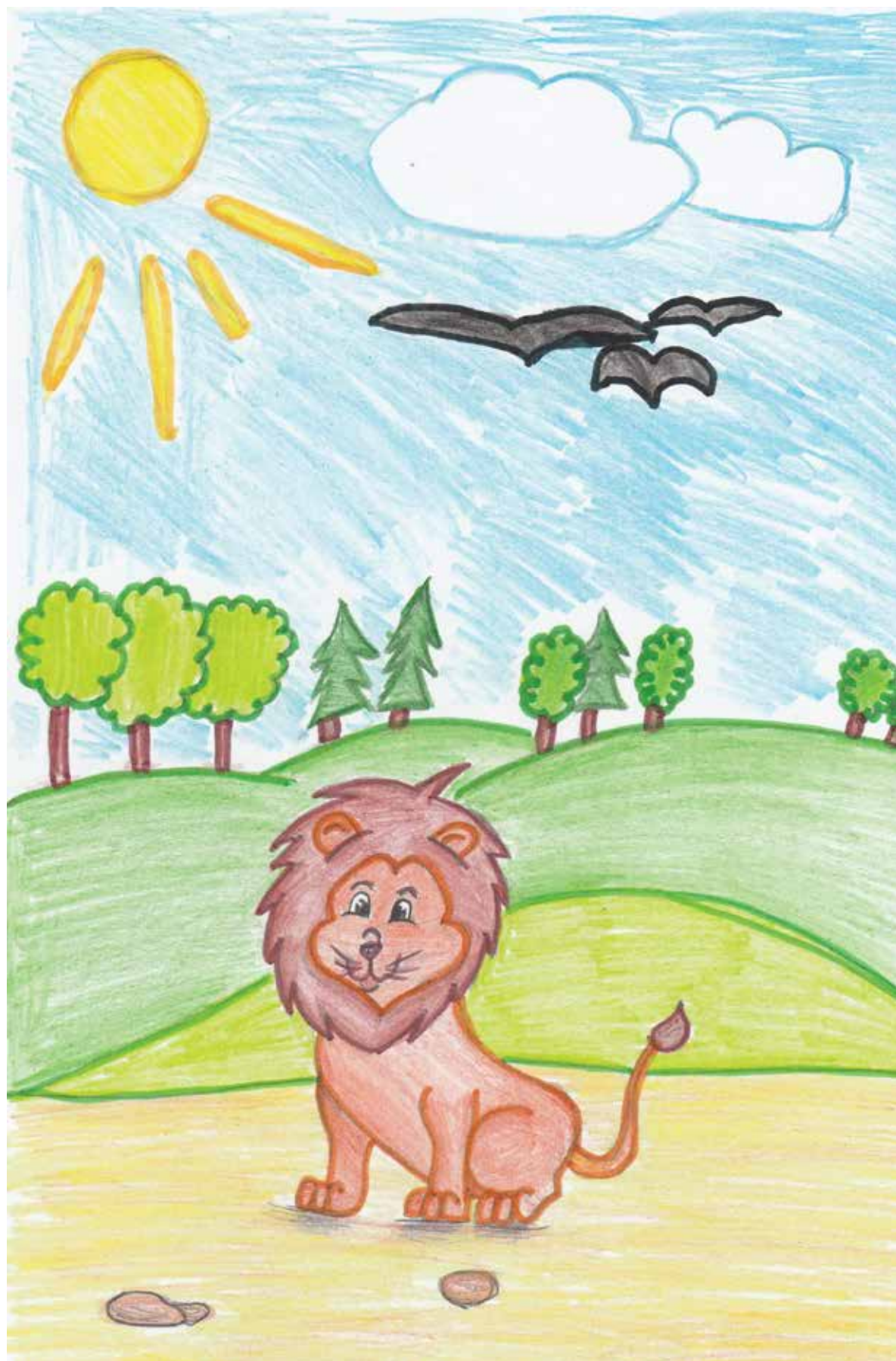

Mgr. Eva JAŠŠOVÁ

Najkrajšie rozprávky zo sveta o ľvoch, tigroch a mačkách pre našich prváčikov

Mgr. Eva JAŠŠOVÁ

Najkrajšie rozprávky
zo sveta o levoch, tigroch a mačkách
pre našich prváčikov

2024

Tlač: Ultra Print, s. r. o., Pluhová 49, 831 03 Bratislava
ISBN 978-80-974890-0-7

Rozprávky vybrala a redakčne upravila © Mgr. Eva JAŠŠOVÁ
Vydanie: Prvé
Rok vydania: 2024
Jazyková korektúra: Mgr. Eva Jaššová, Mgr. Mária Májeková
Kresbičky na obálke a do knihy nakreslila:
Majka Májeková, žiačka 4. ročníka ZŠ s MŠ v Úľanoch nad Žitavou.
Fotografie pre obec Šintava nafotil: Peter Korček,
fotografie pre obce Branovo, Dolný Ohaj, Hul, Palárikovo, Mojzesovo
a Úľany nad Žitavou nafotila: Mgr. Mária Májeková – ARTEMIA.
Grafická úprava, scan fotografií: Peter Orbán – Zoxó Press, Orechová Potôň
Redakčná úprava textov: Alena Jaššová – Vydavateľstvo "Helena", 927 01 Šaľa
VYDAVATEĽ © Regionálne vydavateľstvo - Alena Jaššová, s. r. o., 941 04 Mojzesovo 56.
Tlač: ULTRA PRINT, s. r. o., Pluhová 49, Bratislava
ISBN: 978-80-974890-0-7

Autorské práva sú vyhradené a vykonáva ich výlučne vydavateľ. Autori textov, grafiky a fotografií, zverejnených v tejto knihe, si v zastúpení vydavateľa vyhradzujú právo udeľovať súhlas na ich rozmnožovanie, ako aj na verejné rozširovanie rozmnoženiny týchto dát v zmysle §33 ods. 1. písm. a) a d) autorského zákona. Akékoľvek použitie dát z tejto knihy, mechanicky či elektronicky bez povolenia VYDAVATEĽA, je zakázané.

Vydavateľ rešpektoval Zákon č. 18/2018 Z. z. o ochrane osobných údajov.
Informácie o zverejnených osobnostiach a inštitúciách boli zverejnené s ich súhlasom.
Údaje a fotografie detí sú zverejnené so súhlasom ich zákonných zástupcov.

Obsah

„Najkrajšie rozprávky zo sveta o levoch, tigroch a mačkách pre našich prváčikov“

(venovali obce, starostovia, riaditelia škôl svojim prvákovi v školskom roku 2024/2025)

Branovo / Ako sa tiger zastával mačky.....	8
Dolný Ohaj / Kocúr a líška	12
Hul / Kôň a tiger	18
Jatov / Kocúrik – zlatá labka	22
Lipová / Kocúr v čižmách	26
Mojzesovo / Kuriatko a kocúr.....	32
Nesluša / Mačací chvost	36
Palárikovo / Pán Kocúr z Kocúrova.....	40
Povina / Obed u leva	44
Šintava / Šakaly a tiger	48
Šoporňa / Starček a tiger.....	52
Úľany nad Žitavou / Tiger pred dvermi	58
Použitá literatúra	64

Milé deti, milí prváčikovia!

Keby som sa narodila ako zvieratko, chcela by som byť asi psíčkom alebo mačičkou v takej rodine, v ktorej by ma jej členovia milovali. Páčilo by sa mi možno byť aj nejakou majestátnou mačkovitou šelmou niekde v lese alebo v savane, kde by som si slobodne a voľne pobehovala ako kráľ... A ešte v mori by sa mi páčilo žiť. Napríklad ako veľrybka, ktorá sa vyhadzuje nad hladinu, debatuje si v partii s ostatnými veľrybkami a preháňa sa oceánom jedna radosť. A tak by to so zvieratkami malo byť aj v realite. Každý domáci zvierať

miláčik by mal žiť v rodine, kde sa oňho starajú s patričnou láskou, čo zahŕňa starostlivosť, pravidelné pomojkanie, prítulenie, poškrabkanie, pozornosť a nežné zaobchádzanie. A ak je to divoké zvieratko, má plné právo prežiť svoj život slobodne a voľne v prírode. Skutočnosť je však v mnohých prípadoch iná. Každý deň sme, bohužiaľ, svedkami neadekvátneho zaobchádzania so zvieratkami. Zvieratám mnohí bezcitní ľudia ubližujú, trápia ich, týrajú, škaredo a surovo sa k nim správajú v domácom prostredí i vo voľnej prírode. Nesmieme to nechať tak, nesmieme byť voči ubližovaniu zvieratám ľahostajní. Zvieratá sú cítiace bytosti, ktoré rovnako ako človek vnímajú bolesť, strach, radosť, lásku i fyzické a duševné utrpenie. Zaslúžia si našu pozornosť a ochranu. Nie je v našich silách ochrániť všetky zvieraťá vo svete, ale nebudme nevšímaví, ak vidíme aspoň v našom okolí, že sa niekto správa k zvieraťu škaredo. Súhlasím totiž s myšlienkou, že ak niekto vidí zlo, a nezabráni mu, je takmer rovnako vinný ako ten, čo zlo pácha. Preto, ak vidíme, ako sa niekto v našej blízkosti nepekne správa k zvieraťu, čo môže mať veľmi veľa podôb, netvárm sa, že to nevidíme, že sa nás to netýka. Každý deň utrpenia navyše je pre zviera obrovskou bolesťou na duši i tele. Upozornite na to dospelých, informujte o tom rodičov a starých rodičov, povedzte to učiteľom v škole, priateľom, známym. Oni už budú vedieť, ako s touto informáciou naložiť ďalej. Budme empatickí, predstavme si, ako by na mieste takéhoto zvieratka bolo nám... Vždy, keď môžeme aspoň trochu konať dobro, konajme ho. Vráti sa k nám v tých najmenej očakávaných chvíľach...

Tretiu knižku našich zozbieraných rozprávok z celého sveta sme venovali príbehom o kocúrikoch, tigroch a levíkoch.

Želám vám od srdca príjemné čítanie, milé deťúrence, a nezabudnite: „Srdce človeka sa dá odhadnúť podľa toho, ako sa správa k zvieratám.“ Tak budme k nim láskaví!

Mgr. Eva Jaššová

Obec Branovo

Milí prváčikovia!

Keď ste prvýkrát prekročili brány našej materskej školy v Branove, boli ste ešte malé detičky, ktoré sa držali za ruky svojich rodičov a trochu sa báli nového prostredia. No teraz sú z vás veľkí a verím, že aj šikovní prváci, ktorí sú pripravení na nové dobrodružstvá, ktoré vás čakajú v základnej škole. Každý z vás si so sebou nesie krásne spomienky na hry na ihrisku, tvorivé dopoludnia, na smiech a na chvíle, keď ste si navzájom pomáhali. Tieto spomienky vám navždy zostanú v srdci a budú vás sprevádzať aj na vašej novej ceste. Chcem vám popriať veľa šťastia a úspechov na základnej škole. Nebojte sa nových výziev a vždy sa usmievajte. Pamätajte, že máte okolo seba veľa ľudí, ktorí vás majú radi a sú tu pre vás, aby vám pomohli, keď to budete potrebovať. A pamätajte aj na to, že aj keď teraz idete každý na inú základnú školu, stále zostanete súčasťou našej obce. Už teraz sme na vás všetkých hrdí a tešíme sa na vaše budúce úspechy. S láskou a veľkým prianím všetkého dobrého

Ing. Andrea Šulíková, starostka obce Branovo

Milé deti!

Je pre mňa veľkou radosťou, že vám môžem adresovať tieto slová, keď sa chystáte vstúpiť do prvého ročníka základnej školy. Materskou školou sme spoločne ukončili jednu krásnu etapu života a pre vás sa začína ďalšia, ešte vzrušujúcejšia. Po celé tieto roky ste rástli, učili sa nové veci, spoznávali nových kamarátov a zažívali nespočetné množstvo dobrodružstiev. Vaša škôlka bola vašim druhým domovom, miestom, kde ste sa smiali, hrali a učili. V júni ste sa rozlúčili so svojimi hračkami, učiteľkami a kamarátmi, aby ste čoskoro vstúpili do sveta veľkých školákov. Chcem vám všetkým povedať, že sme na vás veľmi hrdí. Ste pripravení na nové výzvy, na nové učenie a na nové priateľstvá. Vaša zvedavosť, odvaha a radosť zo života vám budú veľkými pomocníkmi.

Škola je miestom, kde sa naučíte ešte viac, kde objavíte nové záľuby a kde budete ďalej rásť.

Milí rodičia, aj pre vás je tento deň významný. Vaše deti prešli dôležitou etapou a vstupujú do ďalšej. Ďakujeme vám za vašu podporu, trpezlivosť a lásku, ktorú ste im poskytovali. Bez vás by to všetko nebolo možné. Veríme, že aj naďalej budete stáť po ich boku a podporovať ich na ich ceste za poznáním.

Milé deti, prajeme vám, aby ste si uchovali krásne spomienky na našu škôlku a aby ste sa tešili na školu. Ste úžasní a my vieme, že vo vás rastú budúce talenty a osobnosti. Prajeme vám veľa šťastia, úspechov a radosti na vašej ceste. Nezabudnite, že všetko, čo ste sa tu naučili, budete mať so sebou. Učte sa, objavujte a buďte zvedaví. Svet je veľký a plný nádherných vecí, ktoré čakajú len na vás.

Ďakujem vám všetkým a želám vám v škole veľa úspechov!

Monika Pintérová, riaditeľka MŠ Branovo

Naši prváčikovia

Adelka Bajteková

Bianka Kitašová

Miško Kučerák

Nellka Halášová

Noah Vadkerti

Ako sa tiger zastával mačky (gruzínska rozprávka)

Na kraji lesa, neďaleko dediny, oral jeden sedliak pole. Len tak, z ničoho nič, prišla za ním mačka. Sedliak usilovne oral a mačka blízko lesa chytala motýle a kobyľky. Vtom bežal okolo tiger. Keď zazrel mačku, veľmi sa začudoval a opýtal sa jej: „Kto si, sestrička? Keď tak na teba hľadím, vidím, že sa ponášame, ale ako to, že si taká malá? Stihlo ťa vari dajaké veľké nešťastie?“ Prešibaná mačka mu úlisne odpovedala: „Ach, vznešený pane, kráľ zvierat, ty ani nevieš, ako my mačky pri ľuďoch strašne

žijeme a trpíme!“ „A kto to s tebou tak zle zaobchádza a kto ťa to tak ponižuje? Ukáž mi ho a ja sa s ním porátam namiesto teba,“ riekol tiger. Mačka ukázala tigrovi sedliaka za pluhom. „Akože sa to správaš k mojej príbuznej, že ani len nevyrástla, ako sa patrí? Čo ti, naničhodník, urobila? Budem sa s tebou biť namiesto nej.“ „Ako si želaš, pane,“ povedal mu oráč, „ale musíš chvíľočku počkať, lebo silu som si nechal doma. Len čo si po ňu zaskočím, chytíme sa za pasy.“ „Dobre,“ privolil tiger, „choď a ja tu na teba počkám.“ „Nieže tak, tiger, kým sa ja vrátim, ty môžeš aj ujsť. Iba čo by som nadarmo sem chodil,“ riekol oráč. „Aby som mal istotu, priviažem ťa za ten čas k tomuto stromu. Potom rýchlo zabehnem do dediny, prinesiem si silu a uvidíme, kto z koho!“ „Dobre,“ prikývol tiger. Sedliak priviazal tigra k stromu mocným povrazom, sám odrezal v lese poriadny kus osikového kyjaka, vrátil sa k tigrovi a udrel ho kyjakom tak mocne, až mu kožu na bokoch zodral. Tiger skákal od bolesti, reval a hrešil, až zemi bolo ťažko. A sedliak ho len mlátil, koľko vládol. Keď už nemohol, odviazal tigra a vraví mu: „Teraz už vieš aj to, na čo si sa nepýtal. Choď, a keď sa zase budeš chváliť svojou silou, spomeň si na mňa!“ Tiger ledva vliekol nohy za sebou. Keď sa po biede, po psote domotal k mačke, zastenal: „Buď rada, sestrička, že si u takého netvora vyrástla aspoň tolká, aká si!“

Obec Dolný Ohaj

Milé deti,

je mi veľkou ctou a radosťou, že vás môžem privítať na začiatku vášho nového školského dobrodružstva. Ako starosta našej krásnej obce Dolný Ohaj mám tú česť sledovať, ako rastiete, učíte sa a objavujete svet okolo seba. Keď ste pred pár rokmi prišli do našej materskej školy, boli ste ešte malí, plní zvedavosti a nadšenia. Dnes stojíte na prahu novej etapy vášho života – vstupujete do základnej školy. Vaše prvé kroky do tejto školy sú krokmi do sveta nekonečných možností, plného nových vedomostí, kamarátstiev a zážitkov, kde sa naučíte všetko potrebné, ale naučíte sa tiež rozvíjať svoju predstavivosť a tvorivosť. Na záver vám chcem zaželať veľa šťastia a úspechov. Teším sa na všetky krásne chvíle, ktoré prežijete v našej škole, a na to, ako budete rásť a meniť sa na múdrych a šikovných mladých ľudí, ktorí budú našu obec robiť lepšou a krajšou.

Ivan Solár, starosta obce Dolný Ohaj

Milí prváčikovia,

držíte v rukách rozprávkovú knižku, kde sa každá stránka stane bránou do krajiny fantázie. Táto knižka je plná úžasných dobrodružstiev, statočných hrdinov a zázračných miest, ktoré len čakajú na vaše objavenie. Každá rozprávka vás naučí niečo nové a pomôže vám vidieť svet očami zázrakov a radosti. Prajem vám preto veľa zábavy a nezabudnuteľných chvíľ pri čítaní. A teraz, keď začínate svoju školskú cestu, prajem vám veľa úspechov a nových kamarátov. Nech sa naša škola pre vás stane miestom plným radosti, smiechu a skvelých zážitkov.

*Ing. Ivan Ostrožlík,
riaditeľ ZŠ s MŠ Juraja Holčeka v Dolnom Ohaji*

Naši prváčikovia

Adrián Raček

Aleš Kajanovič

Damián Bielík

Simona Garajová

Ema Dobročániová

Izabela Poláková

Nikola Nagyová

Nela Szőcssová

Olívia Szőcssová

Michal Záhorský

Dominik Varró

Kocúr a líška

(ruská rozprávka)

Bol raz jeden gazda a ten mal kocúra, ale takého nezbedného až beda! Dojedoval sa na ňom na hrôzu. Gazda nerozmýšľal dlho, schytil milého kocúra, vopchal ho do vreca a vzal do lesa. Tam ho zanechal: „Pustím ťa a zmizni!“ Kocúr šiel, šiel, až prišiel k domčeku. Vyliezol na pôjd a tam si vylihoval. Keď sa mu zachcelo jesť, zašiel do lesa, nachytil si vtáčikov, myšičiek, najedol sa dosýta a poďho zas na pôjd. Bolo mu sveta žiť! Šiel raz kocúr na prechádzku a postretol líšku. Líška zazrela kocúra a čuduje sa: „Koľko len rokov žijem v lese, ale takéhoto zvera som ešte nevidela!“ Poklonila sa líška kocúrovi a spýtala sa ho: „Povedzže mi, dobrý mládenec, kto si? Ako si sa sem dostal a ako ťa po mene uctiť?“ Kocúr sa zježil a odpovedal: „Volajú ma Kocuraj Ivanovič a vyslali ma zo sibírskych lesov sem k vám za župana.“ „Ach, Kocuraj Ivanovič!“ hovorí líška. „Nevedela-nepočula som ja o tebe. Podžže ku mne na návštevu.“ Kocúr šiel. Priviedla ho líška do svojho brloha, hostila ho divinkou a ustavične sa vypytovala: „Kocuraj Ivanovič, a si ty ženatý či slobodný?“ „Slobodný,“ zapriadol. „A ja líštička-dievčička. Vezmi si ma za ženu!“ Kocúr privolil a začali u nich hody a veselie. Na druhý deň sa líška vybrala nachystať zásoby a kocúr ostal doma. Hľadala líška, behala a chytila kačicu. Nesie ju domov a vtom ju stretne vlk. „Stoj, líška! Daj mi kačicu!“ „Veru nedám,“ priečila sa líška. „Tak si ju sám vezmem.“ „A ja poviem Kocurajovi Ivanovičovi a on ťa na smrť odsúdi.“ „A ktože je ten Kocuraj Ivanovič?“ „Ešte si o ňom nepočul? Zo sibírskych lesov ho k nám za župana poslali. A ja som bola líštička-dievčička, a teraz som nášho župana žena.“ „Veru nepočul, Lizka Ivanovna. A možno ho pozrieť?“ „Juj, ešteže čo! Môj Kocuraj Ivanovič je veľmi srditý. Kto sa mu znevidí, toho hneď zje! Ty len prihotov barana a

prines mu ho na privítanie. Ale polož barana na viditeľné miesto a sám sa schovaj, aby ťa kocúr nezazrel, lebo by ti to draho prišlo!“ Vlk zabehol po barana a líška domov. Ide líška a stretne ju medveď. „Stoj, líška, komu nesieš kačicu? Daj mi ju!“ „Odíd, medveď, zdravý a podobrotky, lebo to poviem Kocurajovi Ivanovičovi a on ťa na smrť odsúdi.“ „A ktože je ten Kocuraj Ivanovič?“ „Ten, čo ho poslali zo sibírskych lesov k nám za župana. A ja som bola líštička-dievčička, a teraz som nášho župana žena.“ „A možno ho pozrieť, Lizka Ivanovna?“ „Juj, môj Kocuraj Ivanovič je taký srditý! Kto sa mu znevidí, toho hneď zje. Ty len choď, prihotov býka a prines mu ho na privítanie. Hľad' položiť býka na viditeľné miesto a sám sa ukry, aby ťa Kocuraj Ivanovič nezazrel, lebo by ti to draho prišlo.“ Medveď zašiel po býka a líška domov. Nuž priniesol vlk barana, odral ho a stojí, rozmýšľa. Vidí, že aj medveď lezie s býkom. „Dobrého zdravia, Miško Ivanovič!“ pozdraví. „Dobrého zdravia, brat Sivko! Nevidel si líšku s mužom?“ „Nie veru, Miško Ivanovič, sám ich čakám.“ „A vieš ty čo, zájdi k nim, pozvi ich,“ hovorí medveď vlkovi. „Veru nepôjdem, Miško Ivanovič. Ja som neobratný, choď radšej ty.“ „Veru nemôžem, brat Sivko. Ja som chlpatý-huňatý, ako by som mohol?“ Zrazu – kde sa vzal, tu sa vzal – beží zajac. Vlk s medveďom naňho zavolajú: „Podžse sem, Janko!“ Zajac si prisadol, uši zdvihol. „Ty, zajac, si obratný a rýchly, zabehni k líške a povedz jej, že medveď Miško Ivanovič s bratom Sivkom Ivanovičom sú dávno tu, očakávajú ju s mužom Kocurajom Ivanovičom a radi by sa im zavďačili baranom a býkom.“ Zajac sa pustil k líške, len sa zaprášilo. A medveď s vlkom rozmýšľali, kam sa popratať. Medveď hovorí: „Ja vyleziem na borovicu.“ A vlk mu dohovára: „A kam sa ja podejem? Na strom sa veru nevyškriabem. Ukry ma niekde.“ Medveď popratal vlka do kríkov, poprikryval ho suchým lístím a sám sa vyškriabal na borovicu, na samý vrchovec a díval sa, či už idú Kocuraj Ivanovič s líškou.

Zajac medzitým pribehol k líškinmu brlohu. „Medveď Miško Ivanovič s vlkom Sivkom Ivanovičom odkazujú, že oni ťa už dávno čakajú aj s mužom, chcú sa vám zavďačiť býkom a baranom.“ „Chod' len, Janko, a povedz im, že hneď prídeme,“ nakázala mu líška. A kocúr s líškou sa vybrali. Keď ich medveď zazrel, hovorí vlkovi: „Aký je ten župan Kocuraj Ivanovič kraťúch!“ Vtom sa kocúr vrhol na býka, celý sa zježil, trhal mäso aj zubami, aj labami, a ešte mravčal, akoby sa srdil: „Mňau, mňau...!“ Medveď zasa hovorí vlkovi: „Neveľký je, ale aký pažravý! Čo štyria nezjeme, jemu sa máli. Prosím, on sa ešte i do nás priberie!“ Zachcelo sa vlkovi pozrieť na Kocuraja Ivanoviča, ale pre lístie nič nevidel. Nuž ho začal potichučky rozhrabávať. Ale kocúr začul lístie ševeliť, myslel si, že je to myš, a ako skočil, vnoril pazúry vlkovi rovno do pysku. Vlk sa preľakol, vyskočil a behom bežal. Ale aj kocúr sa zľakol a vyškriabal sa na strom, kde sedel medveď. „Oj,“ myslí si medveď, „zazrel ma!“ Zliezať bolo neskoro, medveď sa iba tak zošuchol zo stromu, konáre polámal, zvalil sa a hľadel ujsť kade ľahšie. A vtom líška zakričí: „Bežte, bežte, aby vás nezabil...!“ Od tých čias sa všetky zvery kocúra boja. A kocúr s líškou sa dobre zásobili na celú zimu mäsom a ostali si tam žiť, nažívať. Aj teraz tam žijú.

Obec Hul

Milí prváčikovia,

s veľkou radosťou vás vítam na začiatku vašej školskej cesty v našej krásnej obci. Práve začínate novú kapitolu plnú dobrodružstiev, poznania a kamarátov. Naša škola je miestom, kde sa budete učiť, objavovať nové veci a rozvíjať svoje talenty. Verím, že vaše dni v našej základnej škole budú naplnené radostnými okamihmi, úspechmi a novými priateľstvami a že každý jeden deň bude pre vás jedinečný a zaujímavý. Nebojte sa robiť chyby, pretože práve z nich sa najviac učíme. Budte zvedaví, pýtajte sa, ak chcete niečo vedieť, a hlavne sa nebojte snívať veľké sny. My, dospelí, sme tu na to, aby sme vás v tomto úsilí podporovali. Želám vám, aby sa vám v škole páčilo a aby ste sa postupne stali veľkými žiakmi, na ktorých bude naša škola a obec hrdá. Prajem vám úspešný nový školský rok plný úsmevov a pekných zážitkov.

Mgr. Ivan Šeben, starosta obce Hul

Milí naši prváci!

Tak toto je tá chvíľa, na ktorú ste sa tešili a pripravovali. Stojíte trochu váhavo. Neviete, čo vás čaká? Nemajte strach, nemá vás čo ľakať. Dnes ste tu, naši prváci, ktorí sa dnešného dňa nemohli dočkať, možno vám zvedavosť dokonca nedala spať. Naša škola vás túžobne očakávala a s láskou otvárala náruč – svoju školskú bránu, a čaká vás aj vaša pani učiteľka. Je milá a príjemná ako vaša mamička. Milí naši kamaráti, nastal čas prezradiť vám i to, že dnes začínate dlhú cestu, na ktorej si často zaspievate od radosti, ale možno budú i ťažšie chvíle. Ale tu sme aj my, radi vám pomôžeme. V škole sa naučíte čítať, písať, počítať a rozumieť množstvu vecí, ktoré vám dospelí nehovorili, lebo ste boli ešte malí. Pomaly sa popasujete s písmenkami a číslicami. A prečítate prvé slová a potom celú knihu, spočítate peniaze. Ruka sa pri písaní prestane triasť, napíšete krásne písmenká a všetci budú obdivovať vaše obrázky. A koľko kamarátov tu nájdete! Plakať hádam nebudete. Hoci občas trochu bolí zdolávanie prekážok. Vydržte, veď to za to stojí vyjsť zo spleti otázok. Želám vám, aby sa vaše túžby splnili, aby ste sa v škole cítili dobre, aby ste okrem vedomostí zažili i kopec radosti z objavovania, ale i spokojnosti z dobrej práce. Želáme vám veľa úspechov, dobré a milé pani učiteľky, ale aj veľa skvelých kamarátov. No a na záver už len malé povzbudenie v podobe veršikov:

*Vitaj, vitaj, kamarát,
nemusíš sa školy báť.
Je tu dobre, je tu milo,
všetkým sa tu zapáčilo.*

Mgr. Martina Kišová, riaditeľka ZŠ s MŠ Hul

Naši prváčikovia

Adela Tomanová

Annamária Švantnerová

Barbora Búdová

David Pirchan

Ema Pánisová

Lukáš Šulka

Michal Vaško

Viktória Gulášová

Kôň a tiger (vietnamská rozprávka)

V dome dedinského starostu mal kôň ťažký život: poživne dostával málo, a robiť musel celý deň. Od včasného rána až do západu slnka. Raz musel pán ísť na trh, raz zas na poľovačku do lesa, inokedy dozrieť na majetky a polia, ktorých, veru, nebolo málo. Ak sám pán nikam nešiel,

jazdil na koni jeho syn. Raz po celodennej práci, keď slnko už-už malo zapadnúť, vyšiel kôň k potoku, aby sa okúpал. V bruchu mu škvrkalo od hladu a nohy sa mu chveli od únavy. Keď sa po kúpeli sušil, prišiel k nemu tiger. Kôň si všimol, že tiger sa vlečie unavený a smutný, preto hrdo zodvihol hlavu a zaerdžal: „Hej, tiger, kam ideš? Prečo si taký smutný?“ „Práve sa vraciam z lovu, a ty čo tu stojíš?“ Kôň potriasol hrivou, udel kopytom o zem, ešte vyššie vztýčil hlavu a dôležito odpovedal: „Práve som sa vrátil z prechádzky a zachcelo sa mi okúpať, akosi je teplo...“ „Ty si šťastný,“ vzdychol si tiger, „ja sa musím celý deň túlať po lese, škriabať sa cez priesmyky a brodiť cez potoky za korisťou.“ Keď kôň tigra vypočul, začal sa ešte väčšmi chvastať: „Hej? Vari sa ti naozaj tak zle žije? Ja nemám nijaké starosti. Cez deň sa prechádzam a večer, keď som unavený, vrátim sa a oddychujem. Jedla mám, koľko mi hrdlo ráči, nie ako ty, chudák. Čo chcem, to žeriem. A v akom krásnom dome bývam! A ty kde bývaš?“ „Kdeže by som ja vzal dom? Kde ma zastihne noc, tam aj nocujem.“ „To si naozaj taký chudák?“ opovržlivo sa spýtal kôň. Potom tiger pozval koňa do húštiny, ktorá mu slúžila ako obydlie. Pred jeho príchodom sa usiloval pripraviť chutné pohostenie, aby prijal hosťa, ako sa patrí. Kôň, aby sa blysol svojím bohatstvom, navliekol si na krk medené a strieborné zvončeky. Keď bežal, príjemne zvonili. Tiger ho vyšiel privítať na okraj lesa. Host i domáci dvíhali poháre na zdravie jeden druhému a prisahali si priateľstvo. Pri odchode kôň na oplátku pozval na istý deň zas na návštevu tigra. Keď nadišiel ten deň, kôň využil tvrdý spánok svojich pánov a poprínášal všelijaké dobroty a cenné veci k sebe do koniarne. Bez prestania

sa vystatoval pred hosťom: „Pokrmu mám v dome veľa. Keď sa nažeriem do sýtosti, idem na prechádzku. To je celá moja robota! Zato ty to máš naozaj ťažké... Keď si pomyslím, že všetko, čo zožerieš, si musíš sám zadovážiť, je mi ťa ľúto. A lesné chodníky sú zarastené, plné trňov a pichliačov... Veru, nie je ti ľahko!“ Uprostred toho tárania zrazu zakikiríkal kohút. Starosta bol už v tom čase hore, lebo sa chystal na trh. O chvíľu zišiel do koniarne a začal sedlať koňa. Vyľakaný tiger sa rýchlo ukryl do kúta. Keď starosta zbadal, že kôň pokradol požíveň, nazlostil sa a zmlátil ho, koľko sa naň zmestilo. Potom skočil do sedla a odcválal. Na druhý deň stretol tiger koňa pri potoku. „Čože je to za šťastie,“ povedal, „keď dovoľíš človeku, aby ťa mlátil a jazdil na tebe. Nie veru, môj život je lepší, lebo je slobodný. Takých priateľov, ako si ty, nepotrebujem.“

Obec Jatov

Naši milí prváčikovia!

Prázdninové dni skončili a pripomenuli nám, že čas neúprosne letí. Veď len „včera“ ste s vysvedčením v ruke bežali v ústrety voľným dňom plným šantenia a oddychu... A dnes ten kolotoč školských povinností prichádza. Začínate dlhú cestu, na ktorej si často zaspievate od radosti, ale možno prídu i ťažšie chvíle. Prajem vám veľa úspechov, húževnatosti, pozitívnej energie a túžbu po vzdelaní, aby sa vám rúčka netriasla, písmeňka poslúchali a našli si veľa nových kamarátov. Táto rozprávková kniha vám bude pripomínať váš dobrodružný príbeh na ceste po poznaní a novými objavmi.

Adriana Matúšková, starostka obce Jatov

Alojz Čobej/ Dobré ráno, škola

*Dobré ráno, milá škola,
prišiel šťastný deň,
Keď s taškami prichádzame
do tých твоjích stien.*

*Do tých čistých tried a lavíc,
do tých známych dvier.
Leto ušlo z kúpaliska,
prišiel september.*

kolektív zamestnancov ZŠ s MŠ Jatov

Bola raz jedna škôlka a v nej trieda včielok. Keď nastal čas, včielky museli svoj úľ opustiť. Dve včielky odleteli do sveta a dve sa rozhodli, že našu malú školskú rodinu neopustia. Aby včielke Kristínke a Laurike nebolo medzi ostatnými spolužiakmi smutno, priletela k nim ešte jedna usilovná včelička menom Kvetka.

Milé naše prváčky!

Želám vám úspešný let plný dobrodružstva, bádania, radosti, smiechu, priateľstva a spokojnosti z dobre vykonanej práce. Už sa na vás tešia milé, pozorné a usmievavé pani učiteľky.

**Mgr. Silvia Antalová,
riaditeľka ZŠ s MŠ Jatov**

Naši prváčikovia

Kristína

Kvetoslava

Laura

Kocúrik – zlatá labka

(bieloruská rozprávka)

Žil starec so starenkou. A boli veľmi chudobní, nemali ani chleba, ani kapusty. Raz starenka hovorí dedkovi: „Chodže ty do lesa, zotni dub, zavez ho do mesta, predaj a kúp múky!“ Prišiel dedko do lesa, udel na dub, vyskočí kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka. „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Ale kocúrik, holúbok môj, poslala ma babka, aby som išiel do lesa zoťať dub, aby som ho zaviezol do mesta, predal a kúpil múky.“ „Choď, dedko, domov, múka bude!“ Dedko prišiel domov a tam mal múky plné priečinky. Dedko si zajedol chleba a babka mu vraví: „Počuj, dedko, naostri si sekeru, choď do lesa, zotni dub, zavez ho do mesta, predaj a kúp soli!“ Dedko si naostril sekeru, odišiel do lesa, udel na dub – vyskočil kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka: „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Nuž, kocúrik môj, holúbok môj, chlieb máme, ale niet soli!“ Poslala ma babka zoťať dub, odviezť ho do mesta, predaj a kúpiť soli!“

„Chod', dedko, domov, budeš mať soľ!“ Prišiel dedko a vidí soli plné priečinky. Zajedol si dedko chlieb so soľou a vtedy mu babka hovorí: „Počuj, dedko, naostri si sekeru, chod' do lesa, udri na dub, vyskočí kocúrik a popros si od neho kapustu!“ Dedko si naostril sekeru, odišiel do lesa, udel na dub – vyskočil kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka: „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Nuž, kocúrik môj, holúbok môj, chlieb mám, soľ mám, ale kapusty nemám!“ „Chod', dedko, domov, bude kapusta!“ Išiel dedko domov a vidí, že má plnú pivnicu kapusty. Navarila babka kapusty, dedko si zajedol. Vtedy mu babka vraví: „Počuj, dedko, keby teraz bolo slaninky!“ Dedko si naostril sekeru, odišiel do lesa, udel na dub – vyskočil kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka: „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Nuž, kocúrik, holúbok môj, babka prosí slaninky!“ „Chod', dedko, domov, budeš mať slaninky!“ Prišiel dedko domov a tam slaniny plná komora. Navarila babka kapusty so slaninkou a dedko si zajedol. Potom mu babka vraví: „Počuj, dedko, keby sme teraz mali mäsa! Vezmi sekeru, chod' do lesa, udri na dub!“ Vzal si dedko sekeru, odišiel do lesa, udel na dub – vyskočil kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka: „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Nuž, kocúrik, holúbok môj, babka prosí mäsa!“ „Chod', dedko, domov, budeš mať mäsa!“ Dedko prišiel domov a tam až sa háky lámu od mäsa. A začali oni žiť, že lepšie ani nemohli. Prežili tak asi rok, možno dva, a babka znova vraví dedkovi: „Počuj, dedko, keby si ty bol richtárom a ja richtárkou! Zober si sekerku, chod' do lesa a udri na dub!“ Vzal si dedko sekeru, odišiel do lesa, udel na dub – vyskočil kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté

uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka: „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Nuž, kocúrik, holúbok môj, moja žena chce, aby som bol ja richtárom a ona richtárkou!“ „Choď, dedko, domov, budeš richtárom a babka richtárkou!“ Prišiel dedko domov a hľa: jeho babka ako richtárka a on richtár. Prežili takto nejaký čas a babka znova hovorí: „Počuj, dedko, chcem, aby si bol šľachticom a ja šľachticnou!“ Vzal si dedko sekeru, odišiel do lesa, udel na dub – vyskočil kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka: „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Nuž, kocúrik, holúbok môj, moja babka by chcela byť šľachticnou a ja aby som bol šľachticom!“ Prišiel dedko domov a babka už bola šľachtická a on šľachtic. Začali žiť ako šľachtici. Požili a potom žena hovorí: „Počuj, deduško, ja chcem byť cárovnou a ty by si bol cárom!“ Dedko si naostril sekeru, odišiel do lesa, udel na dub – vyskočil kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka: „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Nuž, kocúrik, holúbok môj, moja žena chce, aby som bol ja cárom a ona cárovnou!“ „Tak choď, dedko, domov, budeš cárom a babka cárovnou!“ Dedko prišiel domov – a tam jeho žena ako cárovná a on ako cár!“ Prežili dlhší čas ako cár a cárovná, potom žena hovorí dedkovi: „Počuj, dedko, choď do lesa, udri na dub, chcem aby si bol bohom a ja bohyňou a deti malými bohmi!“ Dedko si vzal sekerku, odišiel do lesa, udel na dub a vyskočil kocúrik – zlatá labka, strieborné uško – zlaté uško, strieborná srstička – zlatá srstička, strieborná labka – zlatá labka: „Dedko, dedko, čo ti treba?“ „Nuž, kocúrik, holúbok môj, moja žena chce, aby som ja bol bohom a ona bohyňou a deti malými bohmi!“ „Tak, choď, dedko, domov!“ Dedko prišiel domov – a tam leží suka so šteňatami. Zišiel z voza a stal sa i on psom.

Obec Lipová

Milý prváčik, milá prváčka!

Kniha, ktorú otváraš, je plná rozprávok pre teba. Aj ja som na lipovskej škole prežila jednu krásnu rozprávku a dodnes nosím v srdci spomienky na toto miesto a ľudí, ktorí sprevádzali moje prvé kroky za poznáním. Prajem ti, aby aj tvoj príbeh na tejto škole bol pútavý a zábavný. Nech sa lipovská škola stane tvojím druhým domovom a nech ti poskytne studnicu vedomostí, ale aj more lásky a porozumenia.

Mgr. Tatiana Ölvecká, starostka obce Lipová

Naši prváčikovia

Alex Hubina

Denis Ďúran

Ema Hubinová

Ema Sovičová

Filip Figa

Milan Mathias Daniš

Petra Bódiová

Kocúr v čižmách

(nemecká rozprávka)

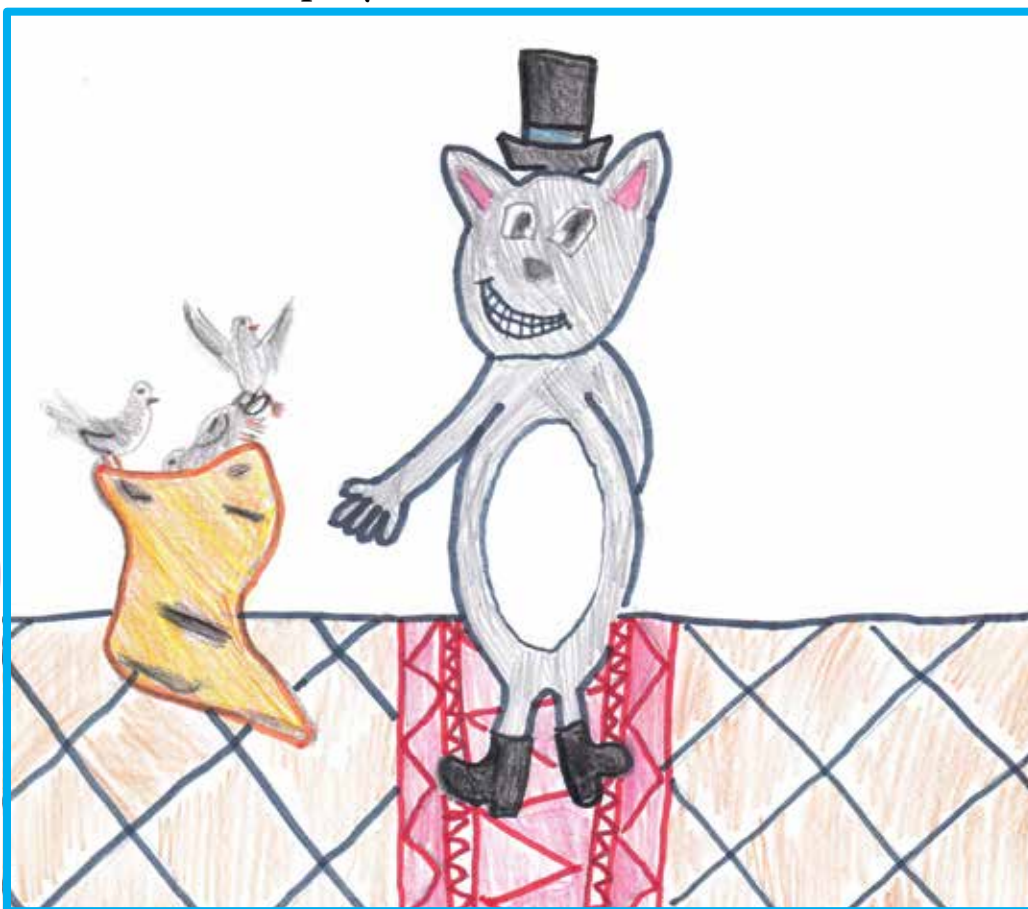
Jeden mlynár mal troch synov, mlyn, somára a kocúra. Synovia mleli, somár donášal obilie a odnášal múku a kocúr chytal myši. Keď mlynár zomrel, synovia si takto rozdelili dedičstvo: najstarší dostal mlyn, stredný somára a najmladší kocúra – viac sa mu neušlo. Bol preto smutný a takto si vravel: „Ja som predsa dostal to najhoršie. Môj najstarší brat môže mlieť, druhý sa môže nosiť na somárovi, ale čože si počať s kocúrom? Dám si z jeho kože urobiť rukavice a budem mať pokoj.“ „Počuj,“ začal kocúr, ktorý rozumel všetkému, čo vravel najmladší syn, „nezabíjaj ma pre pár ledajakých rukavíc, radšej mi daj ušiť čižmy, aby som sa v nich mohol ukázať medzi ľuďmi. Uvidíš, že ti budem skoro na dobrej pomoci.“ Mlynárov syn sa takej kocúrovej reči

začudoval, ale keďže práve vtedy šiel okolo obuvník, zavola ho, aby kocúrovi odmeral čižmy. Keď boli čižmy hotové, kocúr si ich obul, vzal si vrece, naspodok doň nasypal obilie, navrch priviazal šnúru, aby mal čím zaťahovať, prehodil si vrece na chrbát a na zadných nohách vyšiel z domu do sveta, celkom ako človek. V tom čase vládol v krajine kráľ, ktorý veľmi rád jedával prepelice. Iba po biede sa človek dostal čo len k jednej. V lese ich síce bolo plno, ale boli také plaché, že z nich neukoristil ani jeden poľovník. Kocúr to vedel a hútal, ako by si pomohol. Keď prišiel do hory, otvoril vrece, porozhŕňal v ňom zrno, šnúru pustil do trávy a jej koniec pretiahol za krovie. Obišiel krovie, učupil sa a striehol. Čoskoro prileteli prepelice, zbadali zrno a jedna za druhou skackali do vreca. Keď ich dnu bolo už hodne, kocúr potiahol šnúru, pribehol k vrecu a prepeliciam povykrúcal krky. Potom si prehodil vrece cez chrbát a šiel rovno do kráľovského zámku. Stráž zvolala: „Stoj! Kdeže?!“ „Ku kráľovi,“ krátko odvetil kocúr. „Máš ty zdravý rozum? Kocúr, a ku kráľovi?“ „Nech len ide,“ povedal druhý. „Kráľovi je aj tak často dlhá chvíľa, možno ho kocúr rozveselí mňaukaním a pradením.“ Keď kocúr prišiel pred kráľa, poklonil sa mu a riekol: „Môj pán, urodzený gróf,“ a pritom vyslovil dlhé a vznešené meno, „sa pánu kráľovi porúča a posíela mu prepelice, ktoré práve chytil do slučky.“ Kráľ sa začudoval pekným tučným prepeliciam, bol od radosti celý bez seba a rozkázal, aby dali kocúrovi z pokladnice do vreca toľko zlata, koľko len unesie: „Toto daj svojmu pánovi a že mu za jeho dar veľmi pekne ďakujem.“ Úbohý mlynársky syn sedel zatiaľ doma pri obloku a s hlavou v dlaniach myslel

na to, že na kocúrove čižmy dal posledný groš a že čo mu kocúr za to môže doniesť. Vtom vošiel kocúr do izby, zhodil z chrbta vrece, rozviazal ho a pred mlynára vysypal číre zlato. „Tu máš za čižmy a kráľ ťa dáva aj pozdravovať a pekne sa ti poďakúva.“ Mlynár sa nad tým bohatstvom zaradoval a nijako nemohol prísť na to, kde sa vzalo. Ale kocúr, zatiaľ čo si vyzúval čižmy, mu všetko vyrozprával a nakoniec povedal: „Už máš dosť peňazí, ale zajtra si zase obujem čižmy, lebo musíš byť ešte bohatší.“ Druhé ráno šiel kocúr znova na poľovačku a prišiel ku kráľovi s bohatým úlovkom. Tak to šlo deň čo deň a kráľ si kocúra tak oblúbil, že sa po kráľovskom zámku mohol prechádzať, kde len chcel. Raz bol kocúr v kráľovskej kuchyni pri sporáku a zohrieval sa. Tu vošiel kočiš a klial: „Bodaj by kráľa aj s princeznou parom vzal. Chcel som ísť do hostinca zahrať si karty a vypiť si, a tu ich musím povoziť okolo jazera.“ Keď to kocúr počul, odplazil sa domov a povedal svojmu pánovi: „Ak sa chceš stať grófom a byť bohatý, poď so mnou k jazeru a kúp sa v ňom.“ Mlynár kocúra poslúchol a šiel s ním k jazeru. Tu kocúr vzal jeho šaty, odniesol ich preč a skryl. Práve vtedy prichádzal na koči kráľ. Vtom začal kocúr úpenlivo lamentovať: „Ach, najvznešenejší kráľ! Kým sa môj pán kúpal v jazere, akýsi zlodej mu ukradol šaty. Teraz je pán gróf vo vode a nemôže vyjsť von, a ak tam ostane dlhšie, prechladne a umrie.“ Keď to kráľ počul, kázal zastaviť koč a jeden z jeho sluhov musel uháňať po šaty. Pán gróf si obliekol nádherné šaty, a pretože mu kráľ aj tak bol za prepelice zaviazaný, musel si k nemu prisadnúť do koča. Princezná sa tiež nenahnevala, lebo gróf sa jej celkom páčil. Kocúr bežal vopred, pribehol na veľkú

lúku, kde robilo okolo sto ľudí. „Čia je to lúka, ľudkovia?“ opýtal sa kocúr. „Veľkého čarodejníka,“ znela odpoveď. „Počujte, teraz prejde tadiaľto na koči kráľ, a keď sa opýta, čia je to lúka, odpovedzte: grófova. Ak tak nepoviete, budete všetci synmi smrti.“ Potom šiel kocúr ďalej a prišiel k poľu s obilím, za ktorým bola hora. Boli tam ženci a drevorubači a s nimi sa dohodol takisto. Všetci sa za ním obzerali, a že vyzeral tak čudne a chodil v čižmách ako človek, báli sa ho. Čoskoro prišiel k čarodejníkovmu zámku, vošiel bezočivo dnu a poďho rovno pred čarodejníka. Čarodejník si ho nedôverčivo obzeral a spýtal sa ho, čo chce. Kocúr sa mu poklonil a povedal: „Počul som, že sa môžeš premeniť na hocikaké zviera, na psa, líšku alebo vlka. To by som aj uveril, ale premeniť sa na slona, to sa mi vidí celkom nemožné. Nuž prišiel som sa o tom presvedčiť.“ Čarodejník pyšne odpovedal: „To je pre mňa maličkosť.“ A v tej chvíli sa premenil na slona. „To je už dačo, ale či sa premeníš aj na leva?“ „To je pre mňa tiež nič,“ povedal čarodejník a už stál pred kocúrom ako lev. Kocúr sa tváril veľmi začudovane a volal: „Neuveriteľné, neslýchané, ale ešte neslýchanejšie by bolo, keby si sa premenil na celkom malé zviera, ako je napríklad myš. Ty iste dokážeš viac ako hociktorý čarodejník na svete, ale toto by bolo predsa len priveľa.“ Čarodejník bol celý uveličený po takých sladkých slovách a riekol: „Ó, áno, milý kocúrik, aj to dokážem,“ a už behal po izbe ako myš. Kocúr za ňou, jedným skokom ju chytil a zožral. Za ten čas kráľ s grófom a princeznou prišli na koči k veľkej lúke. „Čie je to seno?“ opýtal sa kráľ. „Pána grófa!“ kričali všetci, ako im kocúr prikázal. „Máte tu pekný kus zeme, pán

gróf,“ povedal kráľ. Potom prišli k poľu s obilím. „Čie je to zbožie, ľudia?“ „Pána grófa.“ „Ej, pán gróf, máte pekné role.“ Potom prišli k hore. „Čie je to drevo, ľudia?“ „Pána grófa.“ Kráľ sa čudoval ešte väčšmi a povedal: „Vy ste zaiste bohatý človek, pán gróf, myslím, že ani ja nemám takú peknú horu.“ Konečne prišli do zámku. Kocúr stál na schodoch, a keď koč zastal, zoskočil dolu, otvoril dvere na koči a povedal: „Pán kráľ, došli ste do zámku môjho pána grófa a táto česť ho urobí šťastným na celý život.“ Kráľ vyšiel z koča a obdivoval nádherný zámok, ktorý bol vari ešte krajší a väčší ako jeho kráľovské sídlo. Gróf zaviedol princeznú do sály, ktorá sa celá jagala od zlata a drahého kamenia. Onedlho mal gróf s princeznou svadbu, a keď kráľ zomrel, kráľom bol gróf a kocúr v čižmách prvým ministrom.

Obec Mojzesovo

Milí prváčikovia!

Keď budete v budúcnosti pozeráť a čítať túto knižku, určite si spomeniete na úplne prvý deň v škole a niekomu vypadne aj slzička. Materská škola vám dala veľa krásnych hravých chvíľ a spomienok, ale teraz zasadnete do školských lavíc a bude vás čakať niečo nové – v našej škole, ktorá vám poskytne základné vedomosti do vášho napredovania k ďalšiemu vzdelávaniu. Pribudnú vám noví kamaráti, zažijete nové dobrodružstvá. Ak by vám to s učením slabšie išlo, tak vám s tým vaše pani učiteľky určite pomôžu, lebo počas vášho budúceho 9-ročného pôsobenia na našej škole prídu i prekážky, ktoré práve s nimi, so spolužiakmi a rodičmi hravo prekonáte. Prajem vám všetkým, aby táto púť počas deviatich rokov bola naplnená úspechmi, aby sa vám v škole páčilo a chodili ste do nej s radosťou. Nech sú vaši rodičia aj učitelia na vás pyšní. Keď dospejete a dosiahnete svoje vytúžené vzdelanie a povolanie, poobhliadnete sa späť, kde to vlastne začalo, a s úsmevom budete spomínať na tento váš prvý deň v našej škole.

Ing. Slavomír Hačko, starosta obce Mojzesovo

Kde bolo, tam bolo, bola krajina plná zázrakov. A v nej na brehu rieky Nitra stála Základná škola Mojzesovo – Černík. Jedného dňa, 2. septembra roku 2024, sa tu stretli jej budúci prváci. Boli zvedaví, plní očakávaní, ale aj obáv z nového začiatku. Ale v ten deň, keď prekročili bránu školy, zaznel milý hlas. „Moji malí dobrodruhovia,“ oslovila ich nová triedna pani učiteľka. „Viem, že ste sem prišli s neistotou v očiach, no nemusíte sa obávať. Dnes sa pre vás začína niečo výnimočné.“ Prváci sa na seba pozreli so zvedavosťou a počúvali slová pani učiteľky: „V tejto škole sa neučí len z kníh. Naučíme sa spolu objavovať svet okolo seba, nájsť si skvelých kamarátov, byť odvážni a pomáhať si. Všetci učitelia, ktorí vás budú sprevádzať na vašej ceste, majú ten istý cieľ – pomôcť vám rásť a rozvíjať sa.“

V tom okamihu sa objavil pán riaditeľ a s úsmevom povedal: „Milí prváci, vitajte v našej škole! Spoločne s našimi skvelými učiteľmi sa naučíte čítať, písať, počítať a oveľa viac. Budú k vám ľudskí a vo svojej práci trpezliví. Verím, že vaše prvé úspechy v škole vyvolajú úsmev a radosť na tvárach vašich rodičov. V tejto škole sú dvere otvorené pre vaše nápady, tvorivosť a nadanie.“

Prváci počúvali milé slová s pocitom radosti a nádeje. Boli presvedčení, že ich cesta na Základnej škole Mojzesovo – Černík bude naplnená zázrakmi a vydali sa spoločne na cestu vzdelávania a poznania.

Malí dobrodruhovia, začína sa vaša rozprávková cesta v našej základnej škole!

PaedDr. Stanislav Petráš, riaditeľ školy

Naši prváčikovia

Diana Chovanová

Diana Duchoňová

Ela Buranská

Liliana Gunyišová

Lucas Martiš

Mia Petrášová

Mikuláš Witkovský

Olívia Teplanová

Sebastián Žembera

Simona Čajkovičová

Soňa Uhríková

Tímea Opátová

Timon Števár

Kuriatko a kocúr

(barmská rozprávka)

Raz kuriatko poprosilo sliepku: „Mama, prosím ťa, upeč koláčik.“ „Prečo nie,“ usmiala sa stará sliepka, „len mi prines triesky, aby sme zakúrili do pece.“ Kuriatko vybehlo von po triesky. Keď ich nabralo, zbadalo, že sa k nemu odzadu prikradol kocúr a už vystrkuje pazúry, aby ho chytil a zjedol. „Prosím ťa, dobrý kocúrik, neubližuj mi,“ modlikalo, „keď mama upeče koláčik, pohostím ťa.“ „Dobre!“ zavrčal kocúr. Kuriatko prinieslo triesky do kuchyne a rozpovedalo matke, čo sa mu prihodilo. „Neboj sa, kuriatko,“ utešovala ho sliepka. „Upečiem taký veľký koláč, že ho bude dosť pre teba i pre tvojho kocúra. Sliepka upiekla veličizný koláč a položila ho pred kuriatko. „Najedz sa, ale nechaj niečo aj pre kocúra.“ Koláč bol však taký chutný, že kuriatko zabudlo na všetko. Jedlo, jedlo, až celý koláč zjedlo. Vtedy mu prišlo na um, čo sľúbilo kocúrovi. „Ja nešťastné, čo teraz bude so mnou?“ lamentovalo pred matkou. „Zjedlo som celý koláč.“ „Ty malý nenásytný pažravec!“ nazlostila sa sliepka. „Teraz nás kocúr obidve zje.“ „Možno už na to zabudol,“ utešovalo sa kuriatko. „Možno ani nevie, kde bývame, a vôbec nepríde.“ Práve v tej chvíli si kocúr vykračoval rovno ku kuchyni. „Mamička!“ ustrašene zapišťalo kuriatko, „kocúr ide sem. Čo urobíme?“ „Bež za mnou!“ zakotkodákala stará sliepka. Kocúr celkom pri dverách zakričal: „Kde je

moja čiastka z koláča?“ Sliepka s kuriatkom darmo hľadali v kuchyni kútik, kde by sa skryli. V poslednej chvíli skočili do hlineného hrnca a učupili sa na dne. Kocúr vošiel dnu, a po sliepke a kuriatku ani najmenej stopy. „Hej, kde ste sa podeli?“ zavrčal. „Kde je môj kus koláča? No počkajte! Veď vás ja chytro nájdem!“ Chodil po kuchyni, prezrel každý kútik a každé miestečko, kde by sa mohli skryť, ale nenašiel ich. Napokon povedal: „Viem, že ste tu. Hľadať vás nebudem, ale si na vás počkám. Veď vy raz vyleziete zo svojej skrýše!“ Sadol si na prah a spokojný sám so sebou priadol a priadol a priadol. Sliepka i kuriatko sa v hlinenom hrnci triasli od strachu. Zrazu sa neposedné kuriatko nepokojne zamrvalo a pošušovalo matke do ucha: „Chce sa mi kýchnuť.“ „Ticho! Neopováž sa!“ šepľala najedovaná sliepka. „Kocúr ťa počuje a nájde nás.“ O chvíľu kuriatko znovu zašepkalo: „Aspoň raz...“ „Nie!“ povedala sliepka. Kuriatko chvíľočku čušalo, ale potom znovu zašepkalo: „Aspoň pol razu...“ „Čuš!“ zahriakla ho mať. Kuriatko už hrozne svrbelo v nose a zase zašepkalo: „Aspoň trošičku...“ Sliepka už stratila trpezlivosť a odvrkla: „Teda dobre!“ Kuriatko tak strašne kýchlo, že hrniec sa rozletel na kusy. Podriemkavajúci kocúr si však myslel, že v kuchyni udrel hrom, naľakal sa a upaľoval kade ľahšie. Sliepka vyšla z kuchyne živá a celá a za ňou si pyšne vykračovalo kuriatko.

Obec Nesluša

Milí prváci,

do rúk sa vám dostala táto špeciálna knižka, ktorá vám bude pripomínať váš nástup do základnej školy a všetky vzrušujúce momenty, ktoré s tým súvisia. Táto kniha je plná rozprávok, dobrodružstiev a postáv, ktoré sa môžu stať vašimi sprievodcami na vašej ceste vzdelávania. Takéto rozprávky zažijete aj v škole, čaká vás tam množstvo krásnych a živých zážitkov. Spoznáte rôzne predmety, rôzne témy a objavíte svet okolo seba. Každá kapitola vášho života v škole bude novým dobrodružstvom a otváraním nových možností. Aj keď prvé dni môžu byť trochu stresujúce, pamätajte, že sme tu pre vás, aby sme vám pomohli a podporili vás v každom okamihu. Vaše dobrodružstvo začína a my so všetkými učiteľmi sme tu, aby sme vás povzbudili, podporili a prežili ho spolu s vami.

Ing. Andrea Špiriaková, riaditeľka školy v Nesluši

učiteľský zbor ZŠ s MŠ Nesluša

Naši prváčikovia

Adam

Alexander

Alexandra

Daniel

Dávid

Eliška

Jozef

Júlia

Klára

Kristián

Ľudmila

Lukáš

Marek

Martin

Mia

Milan

Nela

Nikolas

Nina

Samuel

Samuel

Sára

Sofia

Tamia

Tobiáš

Tomáš

Veronika

Viktória

Zina

Mačací chvost

(portugalská rozprávka)

Možno je to pravda, a možno aj nie, vybral sa raz kocúr, po celom okolí vychýrený krásavec, k holičovi, aby mu pristrihol fúzy. „Pristrihnem ti ich, prečo nie,“ vraví mu holič, „ale keby si si dal pristrihnúť aj chvost, bol by si oveľa krajší,“ lichotil kocúrovi holič. Kocúr veľa nerozmýšľal, dal si z chvosta kúsok odstihnúť a šťastný sa pobral domov. Na polceste sa odrazu zarazí: „Bodaj ho, veď holič si ten kúsok môjho chvosta nechal! Idem si poň!“ Vrátil sa k holičovi a povedal mu: „Vráť mi môj chvost! Ak mi ho nevrátiš, vezmem si tvoju britvu!“ Holič mu chvost nevrátil, nuž si kocúr vzal britvu a odišiel. Onedlho stretol ženu, čo predávala ryby, ale nemala noža. „Na, vezmi si toto,“ podáva jej kocúr britvu, „veď nemáš ani čím ryby rozrezať!“ A kocúr sa pobral ďalej svojou cestou. Ale čoskoro oľutoval, že žene daroval britvu. Šiel nazad a vraví jej: „Vráť mi moju britvu, lebo ti vezmem haringa!“ Žena mu britvu nevrátila, nuž si vzal haringa a odišiel. O hodinu natrafil na mlyn a tam sedel mlynár a prežúval suchý chlieb. Kocúr mu vraví: „Na, vezmi si k tomu chlebu haringa, hladšie ti zide dolu hrdlom!“ Mlynár si vzal rybu a kocúr šiel ďalej. No čoskoro zase oľutoval, že rybu daroval a vrátil sak mlynárovi: „Vráť mi môjho haringa, lebo ti vezmem vrece múky!“ Mlynár už haringa zjedol, nuž mu kocúr vzal vrece múky a podľho s ním preč. Ide, ide a stretne učiteľku s krdľom žiačok, malých hladných prváčok. Kocúrovi prišlo ľúto hladných detí, a tak podáva vrece učiteľke: „Na, tu máš múku, navar dievčatkám kaše!“ Učiteľka vzala múku a

kocúr šiel ďalej svojou cestou. Netrvalo dlho a oľutoval, že múku daroval, a rozbehol sa k učiteľke: „Vráť mi moju múku, lebo ti vezmem jednu žiačku!“ Učiteľka mu nemohla múku vrátiť, lebo z nej navarila deťom kaše a deti ju už zjedli, nuž si kocúr odviezol jedno dievčatko. Ide, ide, kým neprišiel k žene, čo prala šaty: „Ťažko ti je samej na takú robotu. Nechám ti tu toto dievča, budeš mať pomocníčku!“ Kocúr odišiel, no zase oľutoval, že dievča tak nerozvážne daroval. Obrátil sa, a keď došiel k práčke, vraví jej: „Vráť mi dievčatko, lebo ti vezmem košeľu!“ Žena mu nechcela dievčatko vrátiť, nuž kocúr vytiahol z koryta košeľu a bežal preč. Prišiel k hudcovi, čo hral na husliach, ale bol taký chudobný, že ani košele nemal. „Ach, ty chudáčisko, obleč si túto košeľu!“ povedal mu kocúr. Kým si hudec obliekal košeľu, schytil kocúr husle, vyliezol na strom, sadol si na konár a tam vyhrával a vyhrával a ešte si aj spieval pri tom:

***„Za chvostík som mal britvu novú,
za britvu rybu-rybičku,
za rybu múku mlynárovu,
za múku žiačku maličkú.
Za žiačku, tralala-tralala,
košeľu, čo žena vyprala,
a za košeľu teraz mám
husle a na nich vyhrávam...“***

A kocúr krásavec, čo si dal pristrihnúť fúzy aj chvost, sedel na konári a vyspevoval. A možno sedí tam doteraz, ak z konára nespadol, a spieva, ak mu za ten čas v hrdle nevyschlo.

Obec Palárikovo

Milé deti – prváčikovia!

V detskom svete má rozprávka nezastupiteľné miesto. Ako dieťa pri počúvaní rozprávkového príbehu zažijete to, čo dospelý nikdy nepochopí. Veď len dieťa dokáže prežívať strach z viachlavého draka, či tešiť sa spolu so zachránenou princeznou. Dieťa verí v príbehy, ktoré si číta, a najlepšie tým, ktoré si spolu s ním číta rodič. O tom, že rozprávky majú v živote dieťaťa veľký význam, nemusíme vôbec pochybovať. Rozprávka nie je len literárne dielo. Je to zároveň aj návod na život. Každá rozprávka nesie v sebe skrytý význam. Odráža rôzne životné situácie a zároveň ponúka aj riešenia na ne. Je to nástroj na rozvoj fantázie a kreativity a tiež slúži ako zdroj informácií. Rodičia, nájdite si teda čas na vaše deti (napríklad večer pred spaním), vybudujte si s nimi ešte pevnejší a krajší vzťah a odprevaďte ich do ríše snov rozprávkou, aby sa im snivali pekné sny. Možno si aj vy spomínate na obdobie detstva, keď vám mama, otec či starká čítali každý večer obľúbené rozprávky. Ak ste na to pozabudli, skúste tieto krásne spomienky oprášiť a vytvoriť si rituál večerného čítania. Túto krásnu rozprávkovú knižku venujem všetkým prváčikom, ktorí začínajú novú etapu svojho života na našej základnej škole. **„Milí prváci, vitajte v našej školskej rodine, je to pre vás veľká zmena, väčšina z vás je plná očakávaní, možno i obáv z nového, neznámeho. Nebojte sa, čoskoro zistíte, akí ste šikovní, budete vedieť všetci čítať, počítať a získate veľa iných poznatkov. Verím, že aj vaši rodičia budú spokojní a učitelia hrdí, akých máme skvelých prvákov. Naša škola sa bude snažiť byť nielen miestom, kde budete prežívať jednu časť pracovného dňa, ale bude aj priestorom, v ktorom sa budete cítiť dobre, slobodne, tvorivo, bezpečne, kde môžete rozvíjať svoje schopnosti, talent, upevňovať priateľstvá a pritom sa i pobavíte.“** Želám vám veľa úspechov a radosti z učenia!

Mgr. Lubica Karasová, starostka obce Palárikovo

Milé naše deti, naši budúci prváčikovia!

Strávili ste krásne chvíle v našej materskej škole, naučili sa veľa dôležitého a potrebného do života a nastal čas opustiť naše brány. Verím, že z vás budú šikovní a múdri prváci, a vždy, keď otvoríte túto knižku, spomeniete si na čas, ktorý ste tu prežili. Želám vám, aby sa škola stala pre vás miestom, kam budete radi chodiť, získavať nové skúsenosti a kde zažijete ešte veľa nových objavov, radosti a úspechov.

Mgr. Danica Gáspárová, zástupkyňa riaditeľky
ZŠ s MŠ Karola Strmeňa, Palárikovo pre MŠ

Milí prváčikovia!

Končia sa dni plné hier a začína nová etapa života. Prekročíte bránu našej školy, kde sa na vás tešia pani učiteľky a krásne vyzdobené triedy. Naučíte sa čítať, písať, počítať a čaká na vás množstvo zážitkov a dobrodružstiev. Prajem vám veľa radosti, zážitkov, dobrých kamarátov a množstvo nových vedomostí.

Ing. Katarína Malíková,
riaditeľka ZŠ s MŠ Karola Strmeňa, Palárikovo

Naši prváčikovia

Adam Štrba

Adela Banyárová

Adela Šrámková

Adrián Stojka

Damian Szomolay

Dominik Bednár

Emma Hausleitner

Filip Tantoš

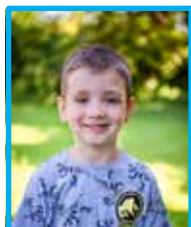
Filip Židuliak

Lucia Čviriková

Lujza Petrášová

Lukáš Slažanský

Matias Martin Ďarmaty

Matias Záležák

Mia Kollárová

Natália Kozárová

Nikolas Sucharda

Noel Lauro

Sebastián Foltin

Šimon Hozlár

Sofia Tatayová

Stanka Režňáková

Tobias Ján Herceg

Jakub Vančo

Viktor Czuczor

Viktória Tatayová

Viktória Vitková

Vivien Vitková

Pán Kocúr z Kocúrova

(ukrajinská rozprávka)

Istý človek mal starého kocúra, čo už nevládal ani myši lapať. I pomyslel si: „Načo mi je, aj tak ho nemám čím živiť. Nech si radšej chodí po hore.“ Chytil kocúra a odniesol ho do hľbokej hory. Nechal ho samého a vrátil sa domov. Tu príde ku kocúrovi líška a pýta sa ho: „Čo si zač?“ Kocúr odpovedá: „Ja som pán Kocúr z Kocúrova.“ Líška na to: „Ty mi budeš mužom a ja tebe ženou.“ Kocúr pristal. Líška si ho vedie do chalupy, všakovak sa mu zalieča. Vraj, len čo dakde ulapí sliepku, ani z nej neochutná, jemu ju celú dá. Raz zajačik zazrel líšku a vraví jej: „Líštička-kmotrička, prídem k tebe na návštevu.“ A líška mu rečie: „U mňa teraz žije pán Kocúr z Kocúrova, roztrhá ťa.“ Zajac rozpovedal o pánovi Kocúrovi z Kocúrova vlkovi, medveďovi a diviakovi. Dali hlavy dokopy a húťali, kde by mohli uvidieť pána Kocúra z Kocúrova, až sa dohodli: „Pozvime ho na obed.“ A hneď vyratúvali, kto čo zaobstará. Vlk vraví: „Ja pôjdem po mäso, aby bolo do kapustnice.“ A diviak vraví: „Ja pôjdem po zeleninu a zemiaky.“ Medveď: „A ja prinesiem medu na zájedku.“ Zajac: „A ja kapusty.“ Poznásali všetko a začali variť obed. Keď boli hotoví, radili sa, kto má pozvať na obed pána Kocúra z Kocúrova. Medveď vraví: „Keby mi prišlo utekať, nevládal by som.“ A diviak: „Ani ja nie som najvrtkejší.“ Vlk: „Ja som už starý a trošičku i nedovidím.“ Neostalo nič iné, len aby sa vybral zajačik. Pribehne zajac k líšcej diere.

Líštička vybehne, vidí, že pri chalúpke stojí zajačik na dvoch labkách, nuž sa ho opýta: „Čo tu chceš?“ „Vlk, medveď a diviak ťa prosia, i ja ťa prosím, aby si k nám prišla na obed so svojim Kocúrom z Kocúrova!“ Líška mu odvetí: „Prídeme, ale vy sa poschovávajú, lebo vás všetkých roztrhá.“ Zajačik pribehne ku svojim a chvasce sa: „Líška odkazuje, aby sme sa poschovávali, lebo sem príde Kocúr z Kocúrova a zaškrtí nás.“ Aj sa poschovávali: medveď vyliezol na strom, vlk si sadol za kriak, diviak sa zaboril do chrastia a zajačik zaliezol do kružiny. A vtom líštička vedie svojho pána Kocúra z Kocúrova. Privedie ho k stolu. Keď kocúr zbadal, že sa stôl až prehýna pod mäsom, povie: „Maú... maú... maú...“ Zvery sa nazdali, že kričí „má-lo... má-lo“ a šepcú si: „Nespratník akýsi, i to sa mu máli! Ešte i nás zožerie!“ Pán Kocúr z Kocúrova vyliezol na stôl a dal sa odušu do jedenia. A keď sa najedol, rozťahol sa po stole a spal. Diviak ležal v chrastí neďaleko stola, keď ho zrazu uštipol komár na chvost. Plesol chvostom. Kocúr si myslel, že to myš a skočil ta... diviak sa dal vnohy. Pán Kocúr z Kocúrova sa zľakol diviaka, vyskočil na strom a vyškriabal sa ta, kde sedel medveď. Keď medveď zbadal, že kocúr lezie k nemu, škriabal sa po strome ešte vyššie a vyškriabal sa tak vysoko, že ho strom neudržal. Medveď spadol – bum! Rovno na vlka. Všetci vzali nohy na plecia, vidieť iba, ako trielia ostopäť. Zajac sa pustil za nimi, bohviekam zabehol. Vlk, medveď, diviak a zajac sa potom poschádzali a vraveli: „Aký malý, a len-len že nás všetkých nezožral!“

Obec Povina

Milí prváčikovia,
začala pre vás nová etapa života. Hračky z materskej školy ste vymenili za knihy a štúdium. Čaká vás veľmi pekné obdobie plné nových znalostí, zážitkov a spoločných výletov. Na ceste za vzdelaním v školských laviciach vám želáme veľa síl, odhodlania a úspechov. Budeme pri vás stáť v radostných, ale i v ťažkých chvíľach, spoločne to určite zvládneme.

*S pozdravom Obec Povina a starostka obce
PhDr. Alena Dudeková*

Ahoj, milé deti,
slniečko na nás krásne svieti.
Aký bude tento rok?
Urobíte daky skok?

Zábavy nás kopec čaká,
práca, tá nás nevyľaká!
Najlepšie ako len vieme,
každú prácu odvedieme.

V našej škole, celý čas,
kamarát bude každý z nás.
Vždy to všetkým ukážeme,
že dohodnúť sa dokážeme.

Po celý čas a v každej chvíli,
buďme k sebe iba milí.
Ste už veľkí školáci,
určite budete aj dobrí žiaci.

Želám vám,

- aby sa vám plnili tie najodvážnejšie a najlepšie sny a túžby,
- aby ste sa vždy cítili dobre,
- aby ste v našej škole okrem vedomostí zažili i kopec radosti z objavovania,
- veľa spokojnosti z dobre vykonanej práce,
- veľa úspechov a veľa skvelých kamarátov.

*Vaša riaditeľka Základnej školy s materskou školou v Povine
Mgr. Jana Ozaniaková*

Naši prváčikovia

Alenka Kubjatková

Alexandra Amari Fojtíková

Filip Sloviak

Jakub Šrenkel

Ľubomír Fojtík

Lucia Stachurová

Marek Michnáč

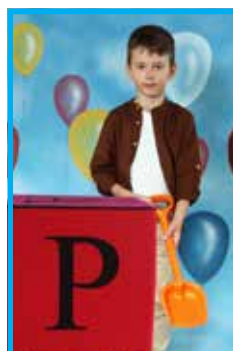
Matias Chudina

Matias Vlček

Michal Skokan

Patrik Harvan

Patrik Helt

Viktória Vojtašová

Viktória Žáková

Obed u leva

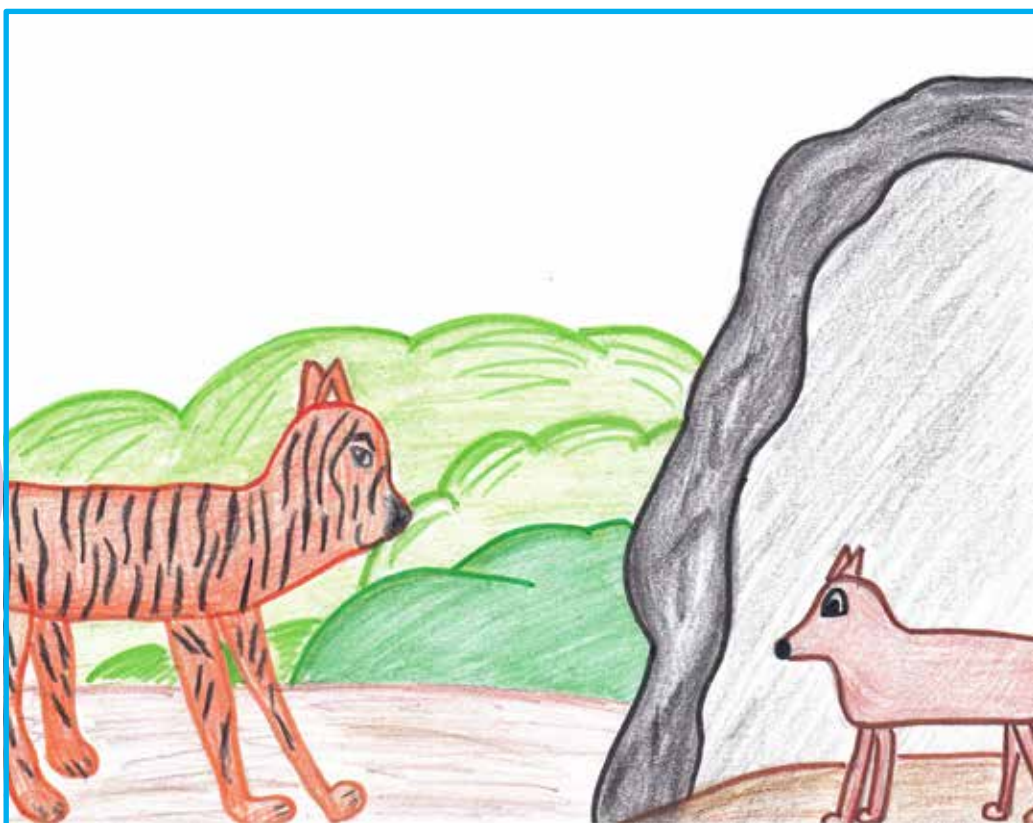
(židovská rozprávka)

Lev dal rozkázať, že pozýva všetky zvieratá na obed. V určený čas prichádzali zvieratá jedno za druhým do levovej besiedky a ten každému ukázal, kde sa má posadiť. Naostatok prišla aj líška. Popozerala sa okolo seba a vtom si s hrôzou všimla, že strecha besiedky, v ktorej zvieratá sedia, je zhotovená z kože zabitých zvierat. „Mocný kráľ,“ uklonila sa líška levovi, „dovolíš, aby som ti zaspievala pesničku?“ „Prosím,“ pokynul lev líške, „rád si ťa vypočujem.“ „A vy, zvieratá,“ obrátila sa líška na svojich spolustolovníkov, „ma budete sprevádzať.“ „Vďačne si s tebou zaspievame,“ ozvalo sa zo všetkých strán. „Teda počúvajte,“ povedala líška a spustila:

*„Čím viac mäsa upečie,
tým menej cez strechu potečie.
Dolu hosťa premôže,
hore je to celé z kože.“*

Lev slastne prižmuroval oči, obrovskou labou si veselo kyvkal do taktu, ale zvieratá spozorovali, že sa líška pozerá hore. Zdvihli hlavy – a pri pohľade na strechu z koží sa od strachu roztriasli. Tieto tvory, pomysleli si zvieratá, boli taktiež pozvané na obed a hľa, čo sa s nimi stalo. Lev ich zabil a stiahol z nich kožu. Zvieratá začali nebadane odchádzať. Lev, započúvaný do líškinho spevu, si nič nevšimol, a len keď sa okolo neho rozhostilo ticho, dokončil otvoril oči. Sedel v besiedke sám. Lev v diaľke zazrel líšku, ako uháňa preč. Tá potom zhromaždila všetky zvieratá a pesničku dokončila.

*„Keď sa mocný usmieva,
na svoj prospech myslieva.“*

Obec Šintava

Milí naši noví žiaci – milí prváčikovia!

Ako každý september, tak aj tento naša škola víta nových žiakov, a to prvákov, ktorým sa dnes nielenže začína školský rok, im sa začína nové obdobie života, a to obdobie školské. Je to tak, milí prváčikovia, ste už veľkí, ste už školáci. Vitajte v našej školskej rodine! Začínate novú etapu svojho života. Je to pre vás veľká zmena, väčšina z vás je iste plná očakávaní, možno i obáv z nového, nepoznaného. Čakajú vás nové povinnosti a úlohy. Verím, že učitelia budú spokojní, akých máme skvelých prvákov, a vaši rodičia budú na vás právom hrdí. Vaša pani učiteľka sa na vás celé prázdniny veľmi tešila a bude vám oporou. Prajem vám veľa úspechov a radosti z každého dňa, ktorý strávite v našej škole!

Želám vám veľa zdravia, múdrosti, kreativity, tvorivých síl, pracovného elánu, aby ste sa po celý školský rok tešili

z úspechov a pokrokov, ktoré sa vám podaria dosiahnuť.

A na záver, pamätajte, že škola nie je len učenie, skúšanie a písomky, dobrá škola je živý organizmus, v ktorom fungujú dobré medziľudské vzťahy, vzájomný rešpekt k svojim právam, ale i uvedomenie si svojich povinností.

Bc. Stanislava Režnáková, starostka obce Šintava

Milí prváci!

Vitajte v našej škole, ZŠ kráľa Svätopluka v Šintave. Viacerí z vás navštevovali aj našu materskú škôlku, preto vám prostredie školy nie je neznáme. Všetci sa na vás už veľmi tešíme, na spoločné dni v škole, kde sa budete vzdelávať, učiť písať, čítať, počítať. Vaša pani učiteľka vám pripravila krásnu triedu, pomôcky. Prajem vám veľa radosti z objavovania nových poznatkov a vedomostí. Krásny prvý školský rok!

*Mgr. Zuzana Endelová,
riaditeľka ZŠ s MŠ kráľa Svätopluka Šintava*

Naši prváčikovia

Alex Schmidt

Alžbeta Javorová

Viliam Anel

Bibiana Vedrödyová

Dušan Stehel

Ema Mihaliková

Hanka Nosková

Matej Majko

Matúš Horáček

Nataša Fogelová

Nikol Fančovičová

Patrik Javor

Sára Dubská

Sebastián Banič

Valentína Tóthová

Šakaly a tiger

(rozprávka z Tibetu)

Na okraji džungle bývala raz šakalia rodina. Malé šakaliatka celé dni veselo šantievali a matka šakalica ich s potešením sledovala a dávala pozor, aby im nik neublížil. Na lov chodieval otec šakal do blízkej dediny, úlovok bol rýchly, chutný a šťavnatý. Dobré a veselo sa im žilo, nepoznali strach ani hlad. Potom sa však v dedine nečakane rozmnožili psy a šakaly boli nútené hľadať si bezpečnejšie a pokojnejšie bydlisko. Podvečer vyrazili na cestu. Po dlhom putovaní hlbšie a hlbšie do džungle natrafili na jaskyňu, z ktorej sa šírila tigrí pach. Malé šakaliatka zdesene cúvli, lebo o tigroch im matka rozprávala strašné veci. No starý šakal ich chlácholil: „Nebojte sa, deti, nebojte! Poznám tigra lepšie ako naša mama, viem, ako treba s nimi zaobchodiť!“ Odvážne a opatrne sa vkradol do jaskyne. Tigrí brloh bol prázdny, iba v kúte jaskyne boli rozhodené kusy čerstvého mäsa. Naradovaný šakal zavolať do jaskyne svoju rodinu, a keď si všetci pochutnali na chutnom mäsku, povedal šakalici: „Ulož deti spať a aj ty si zdriemni! Ja vyleziem na jaskyňu a obzriem sa za tigrom. Ak ho uvidím prichádzať, hodím do jaskyne kameň. Vtedy okamžite zobudíš deti a prikážeš im, aby z celej sily zavýjali. Ja sa ťa nahlas spýtam, prečo sú také nespokojné, a ty mi tiež poriadne nahlas odpovieš, že sú veľmi hladné a konečne by sa chceli nažrať!“ Šakalica a mláďatá si teda spravili v jaskyni pohodlie a starý šakal bol na stráž. Už začínalo svitať, keď začul praskot halúzky a zašušťanie lístia a medzi kmeňmi stromov rozpoznal obrys tигра. Rýchlo spustil do jaskyne kameň a vzápätí sa nahor vznieslo strašné šakalie zavýjanie. „Prečo tie deti tak zavýjajú?“ zvolal hlasno šakal. „Sú netrpezlivé a veľmi hladné!“ znela odpoveď z jaskyne. „Povedz im, nech ešte chvíľu vydržia. Čoskoro sa tiger vráti a my sa nasýtíme jeho chutnou pečenkou!“ zvolal šakal hrozivo. Zarazený tiger počul tieto slová a pomyslel si: To je iste nejaké neznáme a strašné zviera, keď sa odvážilo do môjho brlohu a dokonca strieha na môj návrat, aby ma zožralo! Nejaká neslýchaná príšera, akú v džungli ešte nikto nevidel. A opatrne

sa otočil, aby ho neprezradilo praskanie halúzok, a dlhými skokmi sa rozbehol preč. Po chvíli nehlučného behu stretol starého paviána. „Kdeže sa tak náhliš, milý tiger?“ spýtal sa ho pavián. „Predstav si, akési strašné zvieratá sa usadili v mojej jaskyni,“ ponosoval sa tiger. „Náhodou som začul, ako sa rozprávali, že ma zožerú, hneď ako sa vrátim domov. Našťastie ma nezbadali, ináč by som sa iste nezachránil.“ „Počul som o tom niečo!“ uškrnul sa pavián. „Vraj šakaly si prisvojili tvoju jaskyňu aj s úlovkom v nej.“ „Šakaly?“ začudoval sa tiger. „Nepočul som o takých zvieratách ani som ich nikdy nevidel. No, hádam sa poberiem, musím si nájsť vhodnú skrýšu na nový brloh.“ Pavián sa tak rozosmial, až sa mu natriasalo staré brucho. „Haha, si ty ale hlúpy tiger!“ kričal a slzy smiechu sa mu gúľali po lícach a cupkali na zem. „Azda nevieš, že ty si hroznejšie zviera, ako sú šakaly? Naozaj nevieš, že ty môžeš zožrať šakalov, ale ony teba nikdy?“ „Neviem,“ odvetil tiger. „Veľa toho teda nevieš!“ povedal pavián a vážne doložil: „Vráť sa domov! Uvidíš, šakaly v poslednej chvíli utečú. A vieš čo? Idem s tebou!“ Tiger sa síce uspokojil, no váhal, či sa má vrátiť, alebo nie. Ale opica ho posmeľovala a aby tigrovi dodala odvalu, obkrútila mu okolo tela svoj chvost a takto sa vydali na spiatočnú cestu. Šakal, ktorý bol neprestajne na stráž, už zďaleka zbadal približovať sa podivnú dvojicu. Hneď vedel, koľko udrelo, ale nevzdal sa. Z celej sily im vykrikol v ústrety: „Ďakujeme ti, brat pavián, že držíš svoj sľub a vedieš nám tigra. Ibaže sme čakali aspoň trochu, veď vieš, akí sme vyhladovaní!“ Keď to počul podozrievavý tiger, pomyslel si, že ho starý pavián zámerne vlákal do pasce. Zdesene sa zvrtol a pustil sa do zúfalého behu. Pavián si v tej rýchlosti nemohol z neho odmotáť svoj chvost a tiger si neuvedomil, že paviána vlečie za sebou. Keď konečne zastal a obzrel sa, videl iba kúsok mäsa a srsti v hustej spleti lián a stromov: to bolo všetko, čo zostalo zo starého paviána. Tiger nabral dych a znovu sa pustil do behu. Už nikdy sa nevrátil na tieto miesta, nikdy sa nevrátil do svojej jaskyne. Našiel si ďaleko odtiaľto nový brloh a nové loviská. A šakalia rodina? Žila v útulnej a bezpečnej jaskyni dlhé, dlhé roky.

Obec Šoporňa

Milí naši prváčikovia!

Práve zažívate tie neopakovateľné okamžiky spolu s rodičmi, keď prichádza čas vymeniť detské hry za učenie a objavovanie fascinujúceho sveta vedomostí. Z malých – veľkých škôlkarov, ktorí vymenili triedu plnú hračiek za školské lavice, sa stávajú školáci. Pribudne vám zopár povinností, nové pani učiteľky, avšak nájdete si aj veľa nových kamarátov. Želám vám, aby sa vám v škole páčilo, aby ste svojim rodičom a učiteľom robili len radosť a potešenie. Nech vás na tejto ceste sprevádzajú úspechy a pevné zdravie, aby ste učenie s ľahkosťou a nadšením zvládli. Táto kniha rozprávok je určená vám ako darček, aby ste si svoj prvý deň v škole aj po rokoch pripomínali nielen ako spomienku, ale aby ste mali na šoporňanskú školu aj krásnu pamiatku.

Mgr. Adrián Macho, starosta obce Šoporňa

Dnes začínate maličkí, aby ste tu na konci roka stáli veľkí.

Vyletíte do leta ako z úľa včielky.

Z úľa, v ktorom zmúdrejú vaše detské čielka.

Bude vám v ňom kráľovnou vaša pani učiteľka.

Začiatok vždy býva krušný a prvácky prst neposlušný.

Akože vaše kolieska a klučky, premenia sa na oblúčky, slučky...?

A predsa tie detské rúčky zdolajú zakrátko tú veľkú vedu – Abecedu.

Milí prváci, želám vám, aby ste v našej škole okrem nadobudnutého poznania zažili i kopec radosti z objavovania, ale i spokojnosti z dobre vykonanej práce. Naša škola sa bude snažiť byť miestom, v ktorom sa budete cítiť dobre, slobodne, tvorivo, bezpečne, miestom, kde môžete rozvíjať svoje schopnosti. Na tejto ceste vám želim veľa úspechov.

PaedDr. Eva Kabrhelová, riaditeľka ZŠ s MŠ Šoporňa

Naši prváčikovia

Michaela Lehocká

Junior Corny Šuriak

Zuzana Horváthová

Adam Ščasný

Liliana Szabóová

Diana Búranová

Nikola Holubová

Timea Töröková

Patrik Vizváry

Miroslav Gago

Kristián Dunajovec

Lukáš Fajnor

František Korec

David Ščípa

Tadeáš Sender

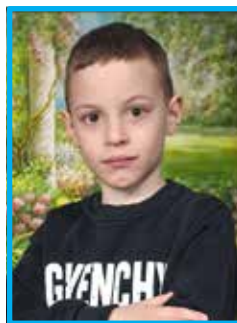
Gregor Oračko

Ester Gálová

Adrian Varga

Marián Orgoník

Karolína Ondrušková

Adam Rusnák

Ema Ozorovská

Kamila Chudá

Marián Macho

Hana Masaryková

Emma Lipovská

Oliver Vandák

Vivien Vargová

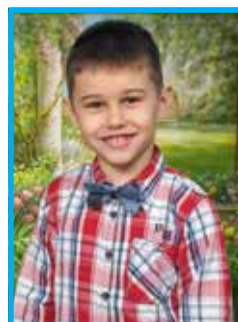
Lea Takáchová

Matej Skalický

Richard Marcinkech

Dávid Korman

Zuzana Staneková

Jasmínka Lakatošová

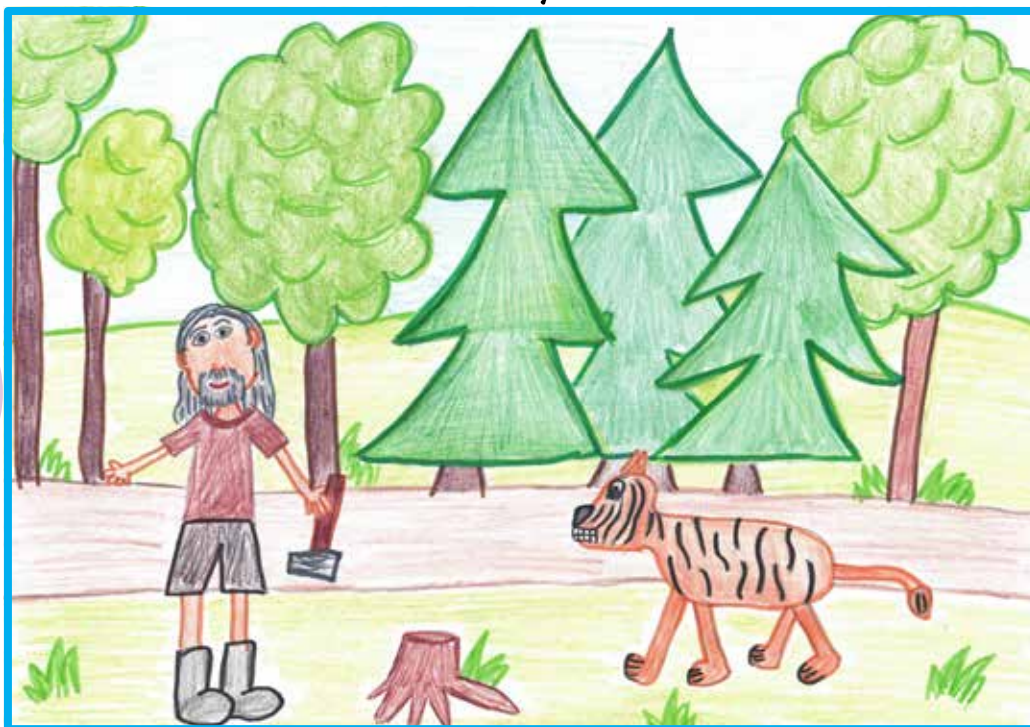
Starček a tiger

(mongolská rozprávka)

Kedysi dávno žil na svete starček a mal niekoľko kráv a oviec. Všetko by bolo dobre bývalo, keby vlk deň čo deň neodvláčal starčekovi kravu či ovcu. Vybral sa raz starček do lesa po drevo a stretol tigra, ktorý sa mu takto privravel: „Pod, zmeriame si sily.“ Starček bol bezradný. Tiger ma zožerie, pomyslel si a nahlas povedal: „Dobre, ale nie teraz.“ „Tak kedy a kde?“ „Zajtra na tomto mieste,“ odvetil starček a pomaly odchádzal. „Čo mám robiť?“ spytuje sa doma starenky. Tá porozmýšľala a povedala mužovi: „Choď teraz naspäť do lesa, podpíľ jeden strom, ale tak, aby nespadol.“ Starček tak urobil. Ráno už tiger sedel na starom mieste a čakal. „Budeme sa biť veľkými stromami. Ja si zvalím strom a ty si zval' tiež,“ povedal starček. Potom sa zaprel plecom do podťatého stromu a ten sa ľahučko zvalil na zem. „Čo je, vari to nedokážeš?“ spýtal sa tigra, ktorý sa zapieral do stromu, ale zvaliť ho nemohol. Tiger si pomyslel, že starček je veru veľký silák, a hovorí mu: „Zvíťazil si. Ale to nie je všetko. Zajtra si znovu zmeriame sily. Hovorí, že ten je silný, kto i z kameňa vodu vytlačí.“ Starček prišiel domov a spytuje sa starenky: „Čo mám teraz robiť?“ Starenka rozmýšľala, rozmýšľala, až napokon podala mužovi hrudku čerstvého ovčieho syra. „Polož ho do priehlbinky v skale.“ Starček tak urobil. A ráno iba zľahka stlačil kameň. „Pozri, tiger, z kameňa tečie

voda.“ Ale tiger akokoľvek stláčal kameň, ani ním nepohol. Preľakol sa, že starca nepremôže, a pozval ho k sebe na návštevu. Starček sa roztriasol od strachu, ale pozvanie prijal. Tiger ho pohostil čajom, všakovakým jedlom a potom hovorí: „Pod, uložíme sa spať.“ Starček predstieral, že spí, a videl, ako tiger vstal, opatrne zodvihol šablú a brús a vyšiel z jurty. Pochopil chudák, že tiger ho chce zahubiť. Schytil veľký medený mažiar a nasadil si ho na hlavu. Tiger sa prikradol k starčekovi, udrel po mažiari raz, druhý raz a na tretí raz sa šabľa rozletela na kúsky. Tiger sa vyľakal, utiahol sa do kúta a zaspal. Starček potichu postavil mažiar na miesto. Ráno si poškrabal hlavu a vraví: „Akoby ma ktosi v spánku udrel po hlave.“ „To ja som ťa chcel porúbať a zjesť, ale nedalo sa,“ priznal sa tiger. „Ty si naozaj nezraniteľný. Teraz si však uvaríme čaj, prines vody!“ Starček horko-ťažko nadvihol krčah veľký ako sud a doniesol ho k studni. „Prázdny krčah som ledva dovliekol a s vodou ho už ani nenadvihnem. Ako si pomôcť z tejto biedy?“ uvažoval starček. Potom nakreslil paličkou kruh okolo studne a začal rýpať zem. Tigrovi sa v jurte zunovalo čakať. „Čo tam robíš?“ zreval. „Vari len nebudem nosiť vodu po kvapkách! Vykopem a prinesiem celú studňu. Taký som smädný, že ju sám celú vypijem.“ Preľakol sa tiger, že umrie od smädu, naplnil krčah a odniesol ho do jurty. Starček sa však zberal domov. Vtedy mu tiger priniesol prút zlata a daroval ho svojmu hosťovi. „Buď taký dobrý, tiger, odnes mi darček domov,“ požiadal ho starček. Čo

mal tiger robiť, šiel so starčekom. Starenka sa potešila, keď videla svojho muža, a privítala ho: „Čo ti mám uvariť, starček?“ Starček jej odpovedal nahlas, aby to počul aj tiger, ktorý bol už na spiatocnej ceste: „Dohoň ešte tigra, naplň mi jeho črevá mäsom a uvar!“ Počul tie slová tiger a dal sa na útek. Stretol ho vlk. „Kde sa tak ponáhľaš?“ spytuje sa tigra. „A-ale, býva tu jeden starec so starenou. Chcú ma zjesť.“ „Neboj sa, tiger. Ja im každý deň odnášam kus dobytká. Poď, pôjdeme spolu.“ „Nepôjdem,“ povedal tiger, „bojím sa.“ „Keď si teda taký bojko, zviažeme si hlavy a pôjdeme popri sebe.“ Tak aj urobili. Uvidel ich starček a hovorí: „Pozri, starenka, vlk nám bol dlžný tigra a teraz prichádza splatiť svoju dlžobu.“ Len čo to tiger začul, uháňal späť a vliekol so sebou i vlka. Od tých čias dravce zďaleka obchádzali aul, v ktorom bývali starček a starenka.

Obec Úľany nad Žitavou

Milí naši prváčikovia,
s veľkou radosťou vás vítam v našej škole a v tomto krásnom období vášho života. Dnes začínate cestu plnú dobrodružstiev, poznania a nových kamarátstiev. Aby ste si uchovali spomienky na tento výnimočný prvý deň v našej škole, dostali ste na pamiatku túto rozprávkovú knižku, ktorá vás zavedie do sveta plného dobrodružstiev a fantázie. Verím, že vám prinesie mnoho radosti a inšpirácie. Nech vám každá stránka otvára nové obzory a podporuje vašu predstavivosť. Nezabúdajte na to, že v rozprávkach je všetko možné, a tak je to aj v živote, keď sa budete snažiť a veriť si. Prajem vám veľa radosti, úspechov a nezabudnuteľných chvíľ na vašej ceste za poznaním.

Ing. Rudolf Frýželka, starosta obce Úľany nad Žitavou

Milí prváčikovia!
Vítame vás medzi nami,
nech sa vám vždy v škole dobre darí.
Veľa šťastia, plno sily
želáme vám – naši milí!
Budeme vám nápomocní v každej chvíli
a budeme usilovní ako včielky v úli!!!

*Mgr. Oksana Ostrožlíková,
riaditeľka ZŠ s MŠ Úľany nad Žitavou*

Naši prváčikovia

Damián Horník

Dominik Gábriš

Kristína Husárová

Kristína Šmilňáková

Krištof Eberl

Linda Vachová

Michal Chovanec

Miroslav Černý

Samuel Habrman

Samuel Kosiba

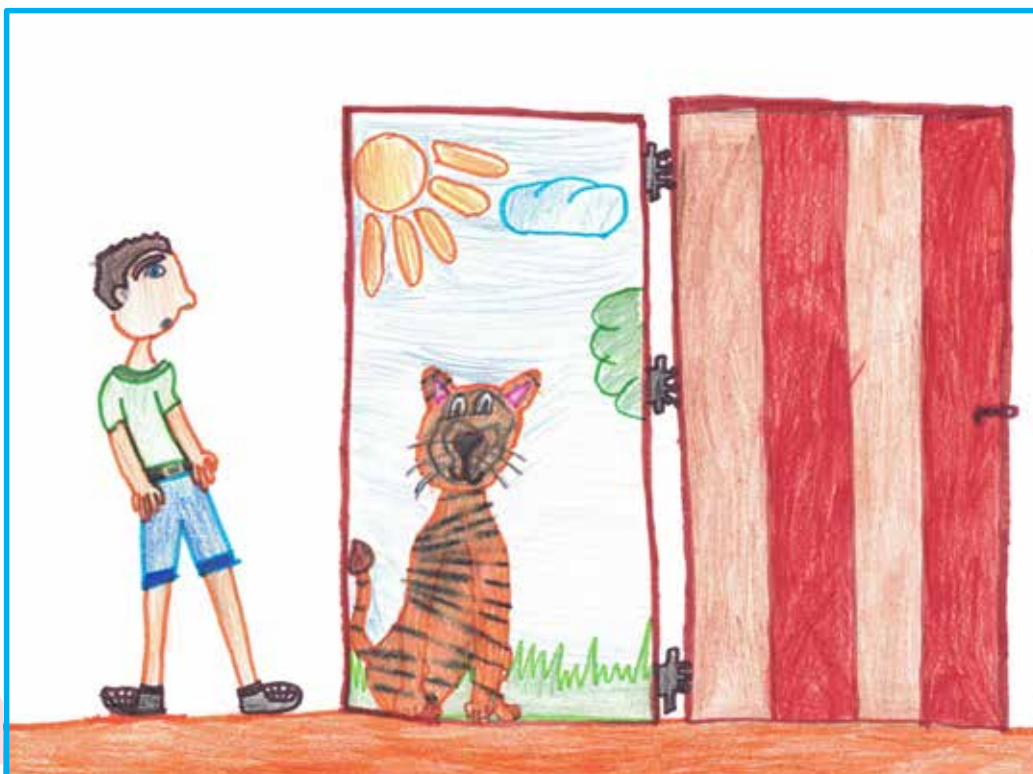
Tobias Šrank

Tiger pred dvermi (negidaľská rozprávka)

Zberali sa piati poľovníci do tajgy, že rozostavia samostrely. Šiesty ich prosí: „Vezmite aj mňa, i ja chcem poľovať.“ Tí piati vravia: „Nie si ešte poľovník, si na to primladý. Otec ti zavčasu zomrel, nič ťa nestihol naučiť. Akýže v tajge osov z takého poľovníka?“ Ale chlapec prosí a prosí: „Len ma vezmite, veď popri vás sa naučím.“ Jeden z poľovníkov vraví: „Vezmite ho, keď toľko prosí.“ Napokon teda pristali a vzali ho so sebou. V tajge mali poľovníci postavenú kolibu. Prišli do koliby a zložili sa, že tam prenocujú. Včasráno sa zobudili a najstarší vraví: „Veľmi zle sa mi snávalo: že k našej kolibe prišli tigre a usalašili sa pred dvermi.“ Druhý poľovník pootvoril dvere, vykukol a naľakaný odskočil. Pred dvermi naozaj sedia tigre! Šesť tigrov chvostami zem zometá a fúzy ježí. Ako vyjdú z koliby? Celý deň sa poľovníci triasli od strachu vo svojej kolibe a v noci ani okom neklipli. Na druhé ráno vykuknú von: päť tigrov odišlo, ale jeden ostal. „No, musíme vyčkať, azda aj tento odíde,“ vravia si poľovníci. Päť dní presedeli v kolibe, všetku požíveň už minuli, zomierajú od smädu. A vyjsť sa neopovážia, lebo tiger sa odo dverí ani nepohne. Na šiesty deň vraví najstarší poľovník: „Tento tiger neodíde, kým niekoho z nás nedostane.“ Všetci mlčia: nechcú sa ani zbabelcami ukázať, ani tigrovi do papule liezť. Najstarší znova povie: „Nech zahynie radšej jeden ako všetci šiesti.“ Najmladší vraví: „Tak kto by mal ísť?“ „Predsa ty!“ zvolali poľovníci. „My máme ženy a deti, a ty si aj tak sirota. Máš iba mater, i to už starú.“ Čo mal chlapec robiť? Otvoril dvere a zastal na prahu. Tiger sa k nemu blíži. Pokúsi sa mu chlapec prešmyknúť popod brucho, ale tiger pritisne hlavu k zemi. Chlapec chce preskočiť ponad neho, no tiger hlavu zodvihne. Pričupí sa chlapec, akoby chcel liezť po zemi,

a keď tiger zohne hlavu, vyskočí mu na ňu, odrazí sa, konára stromu sa zachytí a chytro sa škriabe hore do koruny. Zreval tiger, labou po kmeni tresol, až sa strom zatriasol od koreňa až po samý vrchovec. Potom sa rozbehol, vyskočil – a vletel hlavou do rázsochy medzi konármi. Visí tam tiger, labami okolo seba mláti. V tej chvíli vyskočili poľovníci z koliby. Chlapec kričí na nich zo stromu: „Strieľajte do tigra, kým visí v rázsoche!“ Ale tí nepočúvajú, v strachu uháňa každý inou stranou. „Ech, vy! Opustili ste ma v nešťastí!“ vzdychol si chlapec. „Ešte dobre, že sa tiger tak tuho zasekol.“ Spustil sa chlapec po bočných konároch na zem a vraví tigrovi: „Vidíš, chcel si ma zožrať, a sám si sa stal korisťou stromu.“ Tiger sa dusí, nič nemôže odpovedať, iba pozerá na chlapca. Z ľavého oka sa mu gúľa svetlá slza. Uľútilo sa ho chlapcovi. Vzal z koliby sekeru a začal odtínať jeden konár z rázsochy. Nemusel veľa ráz zaťať, konár spraskotal pod ťarchou zvera a zlomil sa. Tiger spadol na zem. Chlapec mu vraví: „Čo som spravil, to som spravil, nepriateľovi som život prinavrátil.“ Tiger mu na to: „Nie nepriateľovi, ale priateľovi si život daroval. A ja ťa za to obdarím poľovníckym šťastím.“ Rozlúčil sa s chlapcom a odišiel. Chlapec si myslí: Musím chytro vyprobovať svoje šťastie! Postavil päť ôk na sobole a ľahol si v kolibe. Keď sa vyspal, išiel pozrieť oká. Štyri boli prázdne a do jedného sa chytil svetlý letný sobol'. „Korist' taká chatrná, že to ani nie je korisť,“ vraví si chlapec. „Ako vidieť, tiger ma oklamal.“ No predsa len poznovne nastavil oká. Tentoraz sa mu až do troch chytili pekné sobole. A tak to šlo ďalej: každý deň čosi. Napokon chytil aj tri nesmierne vzácne sobole: mali tmavú huňatú kožušinu, a keď ňou potriasol, prebehol po nej blesk. Také sobole sa nazývajú lik-limp. Teraz mi už nebude hanba vrátiť sa domov, pomyslel si chlapec. Pobral sa. Kým bolo svetlo, skrýval sa v kožušine blízko osady. Až za tmavej noci sa prikradol domov. Vzácne kožušiny schoval do truhlice a na očiach nechal iba svetlého letného

soboľa. Ako truhlicu zatváral, zaškrípali na nej pánty. Zobudila sa chlapcova mať. Objíma si syna a plače. Povedali jej, že ho roztrhal tiger! Toľko za ním nariekala, že už vari všetky slzy vyplakala – a ono horký! Teraz sa jej od radosti nové prúdy lejú! Nevidí síce, že by syn doniesol dajakú korisť, ale to ju vôbec nemrzí. Na svetlého soboľa ani nepozrie! Čo tam po soboľovi, len keď jej syn žije! Ráno sa rozletel po osade chýr, že sa chlapec vrátil. A že veru nie s prázdnyimi rukami. Ako sa to mohli dozvedieť? Nuž celkom jednoducho: Všetci vedia, že ak tiger neprinesie smrť, tak obdarí poľovníckym šťastím. Ešte sa slnce len kúsoček zdvihlo nad hory, už pribehol k chlapcovi bohatý kupec, ktorý vždy skupúval od poľovníkov kožušiny. „Tak ukáž korisť,“ hovorí. Chlapec mu ukázal svetlého soboľa. „Vari by som prišiel sem pre takú haraburdu?“ Chlapec mu vraví: „Kto zdvihol nohu na druhý krok, musel spraviť aj prvý.“ Kupec sa čuduje: „Ešte si nedorástol na chlapa, a aký si už prešibaný!“ „Jeden okamih pod tigrovou labou vydá za celý rok,“ odpovedá chlapec. „No dobre, kúpim toho svetlého soboľa, len mi ukáž ďalšie.“ Začne chlapec vyťahovať sobole z truhlice. Najprv tie chatrnejšie, a potom čoraz krajšie. Za každú kožušinu hneď peniaze zinkasuje a materi odovzdá. Až na samý ostatok vytiahol tri nesmierne vzácne sobole lik-limp a rozložil ich pred boháčom. Tomu sa až tak v očiach zabľýskalo, ruky sa mu roztriasli. Všetky peniaze z mešca vysypal, ani ich nerátal. Schytil sobole a bežal s nimi domov. Vytratila sa psota z chlapcovho domu. Keď teraz išli poľovníci do tajgy, vždy chlapca so sebou volali, pretože nielen sám mal poľovnícke šťastie, ale aj iným šťastie prinášal. A mladý poľovník sa vďačne pridol, nikomu neodmietol – iba s tými piatimi, čo ho boli nechali napospas tigrovi, nešiel už ani raz.

Použitá literatúra

Ako sa tiger zastával mačky (gruzínska rozprávka) – z knihy Dcéra slnca, Bratislava, 1981, Mladé letá, str. 160 – 161

Kocúr a líška (ruská rozprávka) – z knihy Tulenia princezná, Bratislava, 1974, Mladé letá, str. 90 – 93

Kôň a tiger (vietnamská rozprávka) – z knihy Sedem želaní, Bratislava, 1985, Mladé letá, str. 130 – 131

Kocúrik – zlatá labka (bieloruská rozprávka) – z knihy Kocúrik – zlatá labka, Bratislava, 1977, Mladé letá, str. 75 – 78

Kocúr v čižmách (nemecká rozprávka) – z knihy Z rozprávky do rozprávky, Bratislava, 1988, Mladé letá, str. 203 – 207

Kuriatko a kocúr (barmská rozprávka) – z knihy Ženích pre slečnu myšku, Bratislava, 1981, Mladé letá, str. 10 – 12

Mačací chvost (portugalská rozprávka) – z knihy Ako šla rozprávka do sveta, Bratislava, 1983, Mladé letá, str. 70 – 73

Pán Kocúr z Kocúrova (ukrajinská rozprávka) – z knihy Z rozprávky do rozprávky, Bratislava, 1988, Mladé letá, str. 286 – 288

Obed u leva (židovská rozprávka) – z knihy Osem svetiel (Leo Pavlát), Košice, 1993, Východoslovenské vydavateľstvo, str. 108

Šakaly a tiger (rozprávka z Tibetu) – z knihy Čarovný kameň (Ján Lenčo), Košice, 1981, Východoslovenské vydavateľstvo, str. 47 – 49

Starček a tiger (mongolská rozprávka) – z knihy Rozprávky zďaleka i zblízka, Bratislava, 1984, Mladé letá, str. 134 – 137

Tiger predo dvermi (negidaľská rozprávka) – z knihy Krása nevídaná, Bratislava, 1979, Mladé letá, str. 346 – 349

2024

Vydavateľ: Regionálne vydavateľstvo - Alena Jaššová, s. r. o., Mojzesovo 56

Tlač: Ultra Print, s. r. o., Pluhová 49, 831 03 Bratislava

ISBN 978-80-974890-0-7